

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Co/77/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1723201795
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 06. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Nadežda Wallnerová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:1723201795.2

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Nadeždy Wallnerovej a členiek senátu: JUDr. Michaely Královej a JUDr. Ivany Jahnovej v právnej veci žalobkyne: K.. Ľ. C., rod. Z., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Z. XXX/XX, L., zastúpenej: Kanisová & Kanis Advokátska kancelária s.r.o., IČO: 36 836 460, so sídlom: Ďumbierska 3F, Bratislava, proti žalovanému: B.. M. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom: Z. XXX/XX, L., zastúpený: JUDr. Lucia Danišovičová, PhD., advokátka, so sídlom: Drieňová 1/D, Bratislava, o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, na odvolanie žalovaného proti uzneseniu Okresného súdu Pezinok zo dňa 07. augusta 2023, č.k. 45C/29/2023-33, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd uznesenie Okresného súdu Pezinok zo dňa 07. augusta 2023, č.k. 45C/29/2023-33, potvrdzuje.

II. Žalobkyni sa voči žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Pezinok uznesením zo dňa 07. augusta 2023, č.k. 45C/29/2023-33 rozhodol tak, že žalovanému uložil povinnosť nepribližovať sa k žalobkyni na vzdialenosť menšiu ako 10 metrov, s výnimkou účasti na procesných úkonoch v civilnom súdnom konaní, v trestnom konaní a v priestupkovom konaní, na ktoré bude žalovaný predvolaný, v rozsahu nevyhnutnom na riadnu účasť žalovaného na týchto úkonoch. Zároveň žalovanému uložil povinnosť nevstupovať do nehnuteľnosti, ktorá je postavená v obci L., súpisné číslo XXX, na parcele registra „„, parcelné číslo XXX/X o výmere XXX m², a je evidovaná na liste vlastníctva č. XXX pre katastrálne územie L., obec L., okres O.. Súd prvej inštancie poučil žalovaného, že môže podať voči žalobkyni žalobu vo veci samej, ktorou sa bude domáhať nároku navrátenia do pôvodného stavu, alebo nárokov na náhradu škody, alebo inej ujmy spôsobenej výkonom neodkladného opatrenia a zároveň priznal žalobkyni voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia sa žalobkyňa domáhala uloženia povinnosti žalovanému (manželovi) nepribližovať sa k žalobkyni a nevstupovať do nehnuteľnosti, v ktorej spoločne žijú a ktorej výlučnou vlastníčkou je žalobkyňa. Uviedla, že nehnuteľnosť je momentálne obývaná žalovaným, na základe zriadeného vecného bremena in personam spočívajúce v práve doživotného bývania a užívania nehnuteľností podľa Z. XXX/XXXX z 16.03.2017 v prospech B.. M. C.. Žalobkyňa uviedla, že v nehnuteľnosti dlhodobo žije spolu so svojim manželom a s ich synom - E. C., pričom spoluzitelia žalobkyne so žalovaným sa však postupom času stalo neznesiteľným, a to tak pre ňu ako aj pre ich syna. Žalobkyňa pred súdom prvej inštancie odôvodnila potrebu nariadenia neodkladného opatrenia tým, že žalovaný ju a syna dlhodobo fyzicky atakuje a vulgárne osočuje. Uviedla, že žalovaný na nich kričí, zosmiešňuje ich na verejnosti, vyhráža sa zbraňou, zabitím a tým, že ju spolu so synom

nechá zavrieť na psychiatrii alebo zbaviť svojprávnosti. Žalobkyňa poukázala na to, že niekoľkokrát bola zo strany žalovaného vystavená fyzickým útokom, a to škrteniu, silným stláčaním končatín, po ktorých jej ostali modriny, znásilňovaniu, či udieraniu pästou do pliec. Podľa žalobkyne, žalovaný si na nej vybijá všetku zlosť, a to aj v situáciách za ktoré nie je zodpovedná, pričom k jej trestaniu nedochádza len fyzicky, ale aj tzv. „trestaním ticho“. Žalobkyňa ďalej súdu prvej inštancie opísala, že je spolu so svojim synom vystavená aj psychickému týraniu, žalovaný sa vyhráža, že spácha samovraždu, zhotovuje videá sexuálneho charakteru, v ktorých vystupuje proti svojej vôli, u žalovaného sa prejavujú časté zmeny nálad. Uviedla, že zlé obdobia sú striedané krátkymi obdobiami, kedy je žalovaný pozorný a milý, čím sa žalovaný snaží vynahrať svoje neadekvátne správanie voči nej a synovi. Podľa tvrdenia žalobkyne užíva žalovaný Lexaurin, Stilnox a Rivotril pravdepodobne bez lekárskeho predpisu. Vyššie uvedené skutočnosti žalobkyňa dlhodobo znášala z dôvodu jej strachu o svoj a synov život, nakoľko je žalovaný vlastníkom niekoľkých legálne držaných zbraní. Okrem toho uviedla, že našla aj jednu nelegálne držanú zbraň, ktorá bola odovzdaná polícii, a ktorej majiteľom je pravdepodobne žalovaný. Po pretrvávajúcom správaní žalovaného sa rozhodla navštíviť psychiatričku. Poukázala na to, že v lekárskej správe zo dňa 23.09.2022 je uvedené nasledovné: „. B. E. Q. pre E. U. - O. A., U. O. Q. G., Z. G., V., G. Z., G. Č. M.N. U. Z. G. N..“. V súvislosti so správaním žalovaného bolo dňa 02.05.2023 podané trestné oznámenie, ktoré bolo písomne doplnené dňa 03.05.2023. Žalobkyňa ďalej konštatovala, že žalovaný toho času žije vo vyššie spomenutej nehnuteľnosti, pričom boli nútení opustiť spoločnú domácnosť a v súčasnosti sa nachádzajú v dočasnom krízovom ubytovaní, ktoré však musia v najbližšej dobe opustiť. Uviedla, že syn nastupuje od septembra na vysokú školu a je potrebné pre neho zabezpečiť adekvátne prostredie, v ktorom sa bude môcť naplno venovať štúdiu, a to bez prítomnosti nadmerného stresu a nátlaku. Žalobkyňa sa v dôsledku opakujúceho sa agresívneho správania žalovaného, ako aj v dôsledku dôrazných vyhrážok z posledného obdobia, bojí o svoj život, zdravie, telesnú integritu, psychické zdravie a psychickú integritu, ako aj o bezpečnosť jej syna s ktorým žijú v spoločnej domácnosti. Považovala tiež za potrebné upozorniť na skutočnosť, že prejavy agresivity zo strany žalovaného neboli podnietené akýmkoľvek správaním zo strany žalobkyne, jej syna a pramenili výhradne z aktuálneho naladenia žalovaného. Má za to, že obdobný stav je pre jej a synovu psychickú integritu a zdravie neudržateľný a z hľadiska ochrany jej základných práv maximálne nežiadúci. Žalobkyňa v súčasnosti už nevidí východisko zo situácie, v ktorej sa ocitla, a teda je nútená na základe uvedeného skutkového a právneho stavu riešiť situáciu právnymi prostriedkami, ktoré jej umožňuje použiť na ochranu práv a právom chránených záujmov jej osoby právny poriadok Slovenskej republiky, t.j. prostredníctvom podania návrhu, kedy bude žalovanému zakázané sa k nej naďalej približovať, ako aj približovať sa k domu, v ktorom spoločne žili. Z vyššie uvedeného je podľa žalobkyne zrejmé, že odvodzuje svoju požiadavku na neodkladnú úpravu z okolností existencie nebezpečenstva bezprostredne jej hrozacej ujmy spočívajúcej v opakovanom dopúšťaní sa násilností žalovaného voči nej a ich synovi. Žalobkyňa mala za to, že odôvodnenosť potreby neodkladne upraviť pomery medzi účastníkmi konania je zo strany žalobkyne riadne preukázaná. Mala tiež za to, že v súčasnosti na základe skúseností so správaním sa žalovaného, jeho opakovanej agresii voči nej a ich synovi sprevádzanej vyhrážkami, vulgarizmami a fyzickými atakmi, existuje dôvodná obava, že žalovaný bude v konaní ohrozujúcom telesnú a duševnú integritu žalobkyne pokračovať. Správanie žalovaného negatívne ovplyvňuje život žalobkyne, ktorá nemôže žiť svoj život bez strachu a tak, ako by si to želala. Ako je uvedené vyššie, zo strany žalovaného dochádza opakovane k agresívnemu správaniu, vulgárnemu urážaniu, fyzickým atakom voči žalobkyňi, pričom sa týmto žalobkyňa nedokáže účinne brániť. Na základe uvedených skutočností nepovažovala navrhovaný zásah do práv žalovaného za akokoľvek neprimeraný, resp. nedôvodný.

3. Súd prvej inštancie právne vec posúdil podľa čl. 16 ods. 2, čl. 19 ods. 1, 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa čl. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podľa ust. § 324 ods. 1, § 325 ods. 1 a ods. 2 písm. h) a písm. f), § 326 ods. 1, 2, § 328 ods. 1, § 329 ods. 1, 2 CSP. Súd prvej inštancie konštatoval, že z obsahu spisu v prejednávanej veci je zrejmé, že žalobkyňa odvodzuje svoju požiadavku na neodkladnú úpravu z tvrdenej okolnosti existencie nebezpečenstva bezprostredne jej hrozacej ujmy spočívajúcej v dopúšťaní sa psychického a fyzického násillia žalovaným voči nej a ich synovi, pričom poukazuje na skutočnosť, že ide o dlhotrvajúci stav. Pokiaľ ide o návrh na nariadenie neodkladného opatrenia podľa § 325 ods. 2 písm. h), t.j. aby sa žalovaný na určenú vzdialenosť nepribližoval k žalobkyňi, mal súd prvej inštancie za to, že toto neodkladné opatrenie slúži ochrane jednotlivých osôb, ak existujú závažné dôvody domnievať sa, že je ohrozený ich život, telesná, duševná integrita, osobná sloboda alebo bezpečnosť. Podľa súdu prvej inštancie primárnym účelom je zabránenie akejkoľvek forme rodovo motivovaného násillia alebo násillia v blízkych vzťahoch, ako sú fyzické násillie, obťažovanie, sexuálne násillie, prenasledovanie alebo zastrašovanie. Uviedol, že

zákaz alebo obmedzenie priblíženia sa na určitú vzdialenosť ako menej závažný zásah do osobných slobôd povinného sú ex lege podmienené tým, že zakázaným správaním by telesná alebo duševná integrita žalobkyne mohla byť ohrozená. Ďalej uviedol, že vo veciach domáceho násillia vrátane možného ohrozenia telesnej a duševnej integrity pritom možno spravidla vychádzať iba z tvrdení žalobkyne a prípadných listinných dôkazov. Súd prvej inštancie poukázal na to, že v danej veci žalobkyňa predložila čestné vyhlásenia rodinných príslušníkov, lekársku správu zo dňa 23.09.2022 a zápisnice o výsluchu osoby z trestného konania, ktorými podľa názoru súdu žalobkyňa dostatočne osvedčila naliehavosť potreby dočasnej úpravy pomerov účastníkov, ktorá je nevyhnutná vzhľadom na predpokladané opakujúce sa neoprávnené konanie žalovaného. Podľa súdu prvej inštancie z listinných dôkazov je minimálne osvedčené rodinnými príslušníkmi vrátane syna účastníkov také konanie žalovaného, ktoré možno klasifikovať ako násillie ohrozujúce duševnú integritu žalobkyne. Vychádzajúc z popísaného stavu je predpoklad, že žalovaný aj v budúcnosti bude pokračovať v konaní, ktorým neoprávnené zasahuje do osobnostných práv žalobkyne, ohrozuje jej najmä duševnú integritu, čím je osvedčené nebezpečenstvo bezprostredne hroziacej ujmy žalobkyne ako aj naliehavosť potreby dočasnej úpravy. Súd prvej inštancie mal aj za to, že je v tomto prípade dodržaná a primeranosť (proporcionalita) zásahu do práv a oprávnených záujmov protistrany - žalovaného. Stanovená vzdialenosť zákazu priblíženia sa je podľa názoru súdu prvej inštancie dostačujúca na prevenciu ďalších prípadných útokov žalovaného a zároveň neprimerane neobmedzuje slobodu jeho pohybu. Súd prvej inštancie považoval za potrebné z praktického hľadiska vylúčiť, resp. obmedziť účinky tohto zákazu v prípade vedenia súdnych, resp. iných konaní, pri ktorých nemožno vylúčiť, že sa žalobkyňa a žalovaný stretnú pri vykonávaní konkrétnych procesných úkonov a z objektívnych dôvodov nebude možné zabezpečiť, aby fyzická vzdialenosť medzi nimi bola menšia ako predmetných 10 metrov. Z tohto dôvodu rozhodol tak, že v prípade vykonávania procesných úkonov v rámci konaní pred orgánmi verejnej moci, na ktorých sa bude vyžadovať osobná prítomnosť žalobkyne, i žalovaného, sa tento zákaz neuplatní. Súd prvej inštancie mal súčasne za to, že žalobkyňa v danej situácii nebude hroziť ohrozenie, nakoľko sa žalovaný bude musieť správať v súlade so zákonom a budú tam prítomné príslušné zložky, ktoré sú schopné zabezpečiť jej ochranu. Vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností a zároveň zákonných ustanovení dospel súd prvej inštancie k záveru, že tu je daný dôvod na nariadenie neodkladného opatrenia aj v časti zákazu priblíženia, a preto súd prvej inštancie neodkladné opatrenie vydal v znení uvedenom vo výroku tohto uznesenia.

4. Súd prvej inštancie zastal názor, že žalobkyňa v dostatočnej miere preukázala dôvodnosť potreby bezodkladne upraviť pomery medzi účastníkmi konania a dôvodnosť nariadenia neodkladného opatrenia, ktorým je za daných skutkových okolností bezodkladne poskytnutá ochrana subjektívneho práva, keď osvedčila také konanie žalovaného, ktorým ohrozuje jej duševnú integritu. Na základe uvedeného súd prvej inštancie návrhu žalobkyne na nariadenie neodkladných opatrení vyhovel. Zároveň dodal, že v súčasnej dobe navyše nie je možné určiť dobu, po ktorú budú trvať dôvody, pre ktoré bolo nariadené. Poukázal na to, že koncepcia inštitútu neodkladného opatrenia vychádza z princípu ochrany práv a oprávnených záujmov žalobkyne bez vopred vymedzeného časového ohraničenia, pokiaľ trvajú dôvody jeho nariadenia. Zároveň súd prvej inštancie v zmysle § 337 ods. 1 CSP poučil žalovaného o možnosti podať žalobu vo veci samej, ktorou sa bude domáhať nároku na navrátenie do pôvodného stavu alebo nárokov na náhradu škody alebo inej ujmy spôsobenej výkonom neodkladného opatrenia. Súd prvej inštancie uviedol, že toto neodkladné opatrenie môže byť zrušené postupom podľa § 334 CSP, podľa ktorého súd na návrh neodkladné opatrenie zruší, ak odpadnú dôvody, pre ktoré bolo nariadené. Dodal, že na podanie návrhu na zrušenie neodkladného opatrenia je legitimovaná nielen osoba, ktorej bola nariadením neodkladného opatrenia uložená povinnosť, ale aj samotná žalobkyňa. Záverom súd prvej inštancie uviedol, že podľa § 336 ods. 1 CSP, ak súd nariadi neodkladné opatrenie pred začatím konania, môže vo výroku uznesenia uložiť žalobcovi povinnosť podať v určitej lehote žalobu vo veci samej, pričom súd túto povinnosť neuloží najmä vtedy, ak je predpoklad, že neodkladným opatrením možno dosiahnuť trvalú úpravu pomerov medzi stranami. Vzhľadom k tomu, že nariadeným neodkladným opatrením možno dosiahnuť trvalú úpravu pomerov medzi žalobkyňou a žalovaným, nepovažoval súd prvej inštancie za potrebné zaviazat' žalobkyňu na podanie žaloby vo veci samej. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobkyňa priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %, keďže bola plne úspešná vo veci, keď súd jej návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia v plnom rozsahu vyhovel.

5. Proti uzneseniu súdu prvej inštancie podal žalovaný odvolanie v celom rozsahu. Žalovaný má za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP), zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej

obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené (§ 365 ods. 1 písm. g) CSP) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP). Uviedol, že tvrdenia žalobkyne, a to aj v súvislosti s ich opakovanou vnútornou rozpornosťou objektívne nepostačujú na tak závažný zásah do jeho práva na bývanie, namieta že s ohľadom na odstup času kedy sa údajné násilie na žalobkyňu malo diať vylučuje požiadavku neodkladnosti úpravy pomerov a nakoniec namieta, že neboli naplnené právnou normou stanovené podmienky pre vykávanie žalovaného z obydli, keď sa nejednalo o obydlie žalobkyne, ale žalovaného. Žalovaný v plnom rozsahu odmieta skutkové tvrdenia žalobkyne ako hrubo lživé, cielene osočujúce, účelové so zámerom privodiť si majetkový prospech. Žalovaný popiera drvivú väčšinu skutkových tvrdení. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je podľa jeho názoru čo do odôvodnenia absolútne nedostatočné. V plnom rozsahu akceptuje, že na nariadenie neodkladného opatrenia postačuje, ak sú dôkazy len osvedčené a nie preukázané, teda že postačuje, ak je úroveň pravdepodobnosti skutkových tvrdení žalobkyne v porovnaní s rozsudkom nižšia. Podľa žalovaného, osvedčenie skutkových tvrdení však neznamená, že súd si nekriticky osvojí tvrdenia bez toho, aby sa pokúsil ich akýmkoľvek spôsobom overiť na aspoň úroveň pravdepodobnosti, že k násiliu dochádzalo. Poukázal na to, že súd prvej inštancie mu uložil povinnosť nevstupovať do nehnuteľnosti, ktorú v manželstve vybudovali (pôvodne bol evidovaným vlastníkom výlučne žalovaný, ktorý darovacou zmluvou previedol nehnuteľnosť na žalobkyňu), v ktorej má dlhodobu svoje bydlisko, všetky svoje osobné veci, a v ktorej realizuje svoj súkromný rodinný život. Podľa žalovaného, žalobkyňa vo svojom návrhu nepredložila jeden jediný relevantný dôkaz, ktorý by akokoľvek potvrdzoval jej skutkové tvrdenia o dlhodobom domácom násilí, ktoré na nej a ich plnoletom synovi mal žalovaný údajne páchať, predloženie trestných oznámení, či zápisníc z jej výsluchu pred vyšetrovateľom majú z hľadiska dôkazných prostriedkov rovnakú výpovednú hodnotu ako podanie jej návrhu, teda výlučne hodnotu jej tvrdení. Žalovaný k návrhu uviedol, že tvrdenia žalobkyne sú pre neho doslovne šokujúce. Uviedol, že s výnimkou posledných mesiacov, nič z konania žalobkyne nenasvedčovalo tomu, že by bola vo vzťahu nespokojná, nedomáhala sa žiadnej nápravy, nestážovala sa na žiadne nevhodné správanie sa žalovaného k nej, nekomunikovala snahu o ukončenie vzťahu so žalovaným. Podľa žalovaného, ide o lži produkované výlučne s cieľom prevziať plnú kontrolu nad spoločným majetkom strán sporu. Následne v odvolaní opísal, že v čase uzatvorenia manželstva mala žalobkyňa 24 rokov a žalovaný 50 rokov, žalovaný bol v tom čase na vrchole svojej ekonomickej produktivity, pôsobil ako notár v Bratislave, jeho hmotné zabezpečenie v tom čase bolo na vysoko nadpriemernej úrovni. Poukázal na to, že za takýchto okolností nepociťovala počas celého manželstva vôbec žiadnu potrebu o svoje vlastné kariérne, ale ani iné uplatnenie. Uviedol, že sú nemysliteľné tvrdenia žalobkyne, ako by mohol takmer 17 rokov (po skončení trojročnej rodičovskej dovolenky manželky) brániť dospelú ženu v zamestnaní. Svoju argumentáciu podporil tým, že uvedené tvrdenia sú nerealistické a poukázal na to, že prvé dve manželky počas manželstiev podporovali v ich kariére a umožňovali im nielen zamestnanie, ale aj úspešné zamestnanie. Poukázal na to, že o tom svedčia v predložených čestných prehláseniach aj obe jeho bývalé manželky. Žalovaný uviedol, že žalobkyňa si odporuje aj v ďalších svojich tvrdeniach, keď uvádza, že ju neustále telefonicky kontroloval: „žalovaný jej neustále volá“ (tvrdenie žalobkyne v návrhu na vydanie neodkladného opatrenia), na otázku vyšetrovateľky však už uviedla, že žiadne výpisy hovorov či sms správy od žalovaného doložiť nevie, a že vlastne „asi tých päť rokov“ „ma až tak často nekontaktuje, ani správy si nepíšeme.“ Žalovaný popiera akúkoľvek kontrolu žalobkyne, napriek tomu mu však nedá nepoukázať na to, že neodkladné opatrenie slúži na riešenie neodkladných situácií, situácií v ktorých je právo bezprostredne ohrozené, preto ak údajná kontrola žalobkyne mala skončiť pred piatimi rokmi, potreba neodkladnej úpravy pomerov zanikla päť rokov nazad. K obvineniam žalobkyne týkajúcich sa týrania, žalovaný uviedol, že tieto tvrdenia považuje za úplne absurdné, ide pritom podľa neho o tvrdenia, ktoré nemožno preukázať a ani vyvrátiť, na takto výsostne rodinnom živote strán sporu sa nikto iný ako strany sporu nezúčastňovali. K tvrdeniam žalobkyne, že ju sociálne izoloval od jej rodiny, žalovaný uviedol, že rozhodne nepovažuje za sociálnu izoláciu od rodiny, keď jej matka pravidelne navštevovala ich spoločnú domácnosť bežne i na niekoľko mesiacov v roku. Pokiaľ ide o tvrdenia žalobkyne, že sa cítila z jeho strany aj finančne izolovaná, žalovaný uviedol, že výlučne on realizoval úhrady nákladov na bývanie, stravy, hygieny, ošatenia, zariadenia domácnosti, zariadenia rozsiahlej záhrady, pre úplnosť predložil žalovaný výpis zo svojho účtu za obdobie marca 2023, kedy boli strany sporu naposledy spolu celý mesiac v spoločnej domácnosti, pričom z realizovaných debetných položiek je zrejmé, že žalovaný zabezpečoval plné financovanie všetkých potrieb rodiny. Žalovaný uviedol, že pre žalobkyňu a spoločného syna financoval každý rok 2 - 6 dovoleniek, za obdobie posledných rokov išlo o dovolenku v Maďarsku, na Madeire, v Dubaji, v južných Čechách, dvakrát v Albánsku, v Severnom Taliansku, v Južnom Taliansku, v Thajsku a na mnohých ďalších len víkendových pobytoch, pričom vo všetkých prípadoch išlo o ubytovanie

v nadštandardných zariadeniach s exkluzívnymi službami. Žalovaný akékoľvek útoky na žalobkyňu radikálne popiera, pričom poukazuje na skutočnosť, že tvrdenia žalovanej, na podklade ktorých bolo vydané neodkladné opatrenie, sú len v rovine tvrdení a to napriek tomu, že sa mali diať takmer 20 rokov. Žalovaný uviedol, že počas svojho výsluchu u vyšetrovateľa (zápisnica z výsluchu žalobkyne zo dňa 25.05.2023) výslovne priznala, že za celých 20 rokov údajného týrania nikdy nenavštívila žiadneho lekára aspoň za účelom zdokumentovania zranení, ktoré jej mal žalovaný svojim konaním spôsobiť. Poukázal na to, že za 20 rokov manželstva žalovaného nikdy ani prostredníctvom sms správy, či emailu nekonfrontovala aspoň so zadokumentovaním modrín, ktoré jej mal svojim údajným agresívnym správaním v podobe fyzického stláčania spôsobiť. Žalovaný ďalej namietal, že tvrdenia žalobkyne o násilí si však navzájom odporujú, pričom súd prvej inštancie túto skutočnosť vôbec nevyhodnotil. Ďalej poukázal na to, že žalobkyňa prostredníctvom svojho strýka T. M. C. v emaile zo dňa 22.08.2023, teda už po doručení vydaného neodkladného opatrenia o zákaze priblíženia k nej, neváhala žalovanému navrhnúť spoločné stretnutie za účelom komunikácie o jej majetkových nárokoch. Žalovaný uviedol, že pokiaľ by bol tak nepredvídateľný a tak dlhodobo násilný ako popisuje, stretnutie by si celkom určite nedovolila navrhnúť. Žalovaný uviedol, že žalobkyňa k návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia pripojila anonymné trestné oznámenie, doplnenie trestného oznámenia vypracované jej právnym zástupcom a zápisnicu zo svojho výsluchu pred vyšetrovateľom. Podľa žalovaného však z pohľadu dôkazných prostriedkov ide výlučne o jej tvrdenia. Žalovaný na podporu svojich tvrdení predložil čestné vyhlásenie svojich bývalých manželiek, troch svojich synov z predchádzajúcich manželstiev a čestné vyhlásenie svojho nevlastného syna (syna jeho bývalej manželky), pričom všetci títo rodinní príslušníci žalovaného potvrdzujú, že jeho správanie v rodinnom prostredí sa nijako nevyomykalo štandardu. Žalovaný považuje tvrdenia o domácom násilí, ktoré boli podkladom pre jeho zákaz nevstupovať do nehnuteľnosti v kat. úz. L. a zákaz nepribližovať sa k žalobkyňi, za účelové. Poukázal na to, že jej motiváciou je materiálny prospech, keď nehnuteľnosť v kat. úz. L. bola evidovaná len v jeho výlučnom vlastníctve (pozemok získal pred sobášom so žalobkyňou, nehnuteľnosť vystaval počas trvania BSM so žalobkyňou), pričom v roku 2017 previedol celú nehnuteľnosť darom na žalobkyňu. Podľa názoru žalovaného, neodkladným opatrením sa žalobkyňa po získaní majetku do svojho vlastníctva, snaží získať aj zánik jeho oprávnenia v nehnuteľnosti bývať. Okrem nesprávnych skutkových záverov súdu prvej inštancie, namietal žalovaný aj nedostatočné právne posúdenie veci vo vzťahu k neodkladnosti potreby úpravy pomerov. Poukázal na to, že žalobkyňa sa vo svojom návrhu účelovo vyhýba skutkovému tvrdeniu o tom po akú dlhú dobu od momentu, čo sa dobrovoľne rozhodla nehnuteľnosť neužívať, sa domáha zákazu vstupu žalovaného do nej. Žalovaný uviedol, že žalobkyňa sa z nehnuteľnosti vystažovala dňa 03.05.2023, a to dobrovoľne, v čase keď bol na dovolenke v Thajsku. V tejto súvislosti žalovaný uviedol, že vystažovaniu sa z nehnuteľnosti nepredchádzal žiaden konflikt, a ani žiadna požiadavka žalovaného, aby sa žalobkyňa vystažovala, išlo výlučne o vlastné rozhodnutie žalobkyne. Ďalej argumentoval tým, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia však žalobkyňa, dôvodiac svojim strachom o svoje bezpečie a integritu, podala až o viac ako tri mesiace neskôr, dňa 04.08.2023, t.j. v období medzi 03.05.2023 a 04.08.2023 neboli žalobkyňa a žalovaný v žiadnej komunikácii, či už v osobnej alebo aspoň elektronickej, či telefonickej; žalovaný sa nijako nedomáhal kontaktu so žalobkyňou. Podaniu neodkladného opatrenia teda podľa žalovaného predchádzali údajné udalosti najmenej tri mesiace staré. Žalovaný podotkol, že v danej veci nemožno o potrebe bezodkladnosti vôbec uvažovať, žalobkyňa v nehnuteľnosti tri mesiace nebývala a tri mesiace ju žalovaný nijako priamo nekontaktoval a ani sa nepokúšal zistiť miesto jej súčasného pobytu. Žalovaný ďalej namietal, že pokiaľ ide o jeho zákaz vstupu do nehnuteľnosti v kat. úz. L., súd prvej inštancie uviedol, že žalobkyňa sa domáhala neodkladného opatrenia podľa ust. § 325 ods. 2 písm. e) a písm. f) CSP, pričom súd prvej inštancie vyhodnotil, že ide o návrh na nariadenie neodkladného opatrenia podľa písm. f). Uviedol, že napriek tomu súd prvej inštancie o návrhu žalobkyne rozhodol do 24 hodín, ktorá lehota je predpísaná iba pre neodkladné opatrenie podľa ust. § 325 ods. 2 písm. e) CSP, dodal, že bez ohľadu na to, obe skutkové podstaty neodkladných opatrení si vyžadujú užívanie nehnuteľnosti žalobcom. Namietal, že súd prvej inštancie uložil zákaz vstupu do nehnuteľnosti, v ktorej býva on, ale nie do nehnuteľnosti, v ktorej býva žalobkyňa. Poukázal na to, že „rozhodujúci je faktický stav užívania obydlija za účelom bývania.“ (KS Nitra, 7Co/31/2023 ai.). Je teda podľa žalovaného zrejme, že základný účel neodkladného opatrenia, ktorým je „eliminovať kontakt páchatel'a domáceho násillia alebo osoby dôvodne podozrivej z takéhoto skutku s jeho obeťou“ (Števček, M. a kol. Civilný sporový poriadok. 1. vydanie. Praha: C. H. Beck, 2017) napadnutým neodkladným opatrením nemôže byť naplnený, ku jeho kontaktu so žalobkyňou už dlhšiu dobu nijako nedochádza. Na záver žalovaný uviedol, že ak má žalobkyňa za to, že posledných 20 rokov manželstva ju týral, situáciu vyriešila svojim odchodom na miesto, ktoré je jemu neznáme, kde najmenej 3 posledné mesiace býva. Žalovaný navrhuje, aby odvolací súd zmenil uznesenie Okresného súdu v

Pezinku č.k. 45C/29/2023-33 zo dňa 07.08.2023 tak, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia v plnom rozsahu zamietne a o trovách konania navrhol rozhodnúť tak, že nárok na náhradu trov konania prizná žalovanému v rozsahu 100 %.

6. Žalobkyňa nesúhlasí s tvrdeniami uvedenými v odvolaní žalovaného, tieto považuje za účelové a nedôvodné, nesúhlasí s jeho návrhom na zrušenie a naďalej trvá na svojom návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia zo dňa 04.08.2023. K tvrdeniam pána Q. P., opísaných v priloženom čestnom vyhlásení uvádza, že ide o nepravdivé tvrdenia, naďalej trvá na skutočnosti, že bola žalovaným fyzickým nátlakom prinútená k orálnemu sexu, zatiaľ čo na zadných sedadlách toho istého vozidla poskytovala prostitútku orálny sex nevlastnému synovi žalovaného - Q. P.. Uviedla, že pán Q. P. nemusel vyhodnotiť túto udalosť ako nútenie žalobkyne k orálnemu sexu, keďže bol na zadných sedadlách vozidla uspokojovaný prostitútkou. Žalobkyňa po počiatočných verbálnych odmietnutiach rezignovala a po pritlačení hlavy M. C. prestala klásť odpor voči žalovanému, a to zo strachu, že ak by aj naďalej kládla odpor, mohol by jej žalovaný ublížiť. Žalobkyňa uviedla, že nesúhlasí s tvrdením pani B.. N. C., ktorá uviedla, že jej počas stretnutia s ňou nič konkrétne nepovedala, poukázala na to, že ju oboznámila so skutočnosťou, že ju žalovaný škrtil, rovnako jej spomenula aj iné skutočnosti a že syn E. mal samovražedné myšlienky, a že sa o neho bojí. Uviedla, že po prvom škrtení bola veľmi vyľakaná a po slovách syna E. vedela, že viac nemôže znášať psychické a fyzické útoky žalovaného. Žalobkyňa uviedla, že pani N. C. klame, keď tvrdí, že hneď na začiatku ich rozhovoru jej so slzami v očiach povedala, že žalovaného má stále rada a nikdy ho neprestane mať rada, o čom svedčí priložená nahrávka z 01.09.2022, ktorá bola žalobkyňi doručená neznámou osobou. Poukázala na to, že v čase, keď bola žalobkyňa u pani N. C., bola po fyzickom napadnutí, konkrétne po prvom škrtení, v stave, že stále ešte k žalovanému niečo cítila, ľutovala ho. Žalobkyňa odvolaciemu súdu opísala, že fyzické útoky žalovaného sa postupne od augusta do apríla 2023 stupňovali a intervaly medzi napadnutiami sa skracovali. Po synových opakovaných prosbách, aby ušli „hoc aj pod most“, rástol v nej pocit, že nemá zmysel viac bojovať za udržanie rodiny. Žalobkyňa si uvedomovala stále viac, že útoky sú veľmi závažné a môžu ju stáť život. Následne vo vyjadrení uviedla čiastočné prepisy nahrávok. K čestnému vyhláseniu pani M. M., uviedla, že pani M. má už zopár rokov vedomosti o tom, čo sa deje v domácnosti žalobkyne a žalovaného, taktiež má vedomosť o psychických nátlakoch a finančných problémoch. K čestnému vyhláseniu Y. O., uviedla, že sa posledné 2 roky nezúčastňovala na prácach v ovocnom sade, nakoľko bola rada, že žalovaný trávi čas s niekým iným ako je ona a ich syn. Následne žalobkyňa podrobne opísala odvolaciemu súdu situácie, kedy sa ju žalovaný pokúšal škrtiť. V tejto súvislosti uviedla, že syn E. po tejto udalosti už definitívne nechcel so žalovaným žiť a pod hrozbou samovraždy naliehal na ňu, aby sa odsťahovali. K tvrdeniu žalovaného, že neprejavila vôbec žiaden záujem o návrat do zamestnania, uviedla, že ide o nepravdy. Žalobkyňa chcela nastúpiť naspäť k žalovanému na notársky úrad, ale ten ju odhovoril. Uviedla, že žalovaný chcel, aby bola doma so synom a starala sa o domácnosť. Žalovaný uvedený zdôvodnil tak, že nemusí za ňu odvádzať odvody do poisťovni a ukončil s ňou kvôli tomu aj pracovný vzťah. Žalobkyňa uviedla, že sa chcela viackrát zamestnať, avšak žalovaný argumentoval tým, že keď sa zamestná, tak žalovaný bude na dovolenky chodiť s niekým iným. Podľa žalobkyne, žalovaný znižoval jej snahu svojim odhovaraním, porovnávaním, ponižovaním a nadávkami. K inštalácii kamier uviedla, že pred inštaláciou obidvaja so synom vyjadrili nespočetne veľa krát nesúhlas s ich inštalovaním. K tvrdeniu týkajúceho sa odopierania spánku a stravy pripojila hlasové nahrávky. Žalobkyňa súhlasí s tým, že žalovaný realizoval náklady na bývanie, do obchodu však mohla ísť vždy iba v jeho prítomnosti. Následne vyčerpávajúcim spôsobom opísala priebeh ich nákupov a stravovania. K tvrdeniu žalovaného, že vystaňovaniu nepredchádzal konflikt, žalobkyňa uviedla, že dochádzalo k pravidelným fyzickým útokom - škrteniam zo strany žalovaného na jej osobu. Uviedla, že sa v nehnuteľnosti nezdržovala z dôvodu, že jej bolo znemožnené dostať sa do vlastnej nehnuteľnosti, nakoľko žalovaný vymenil zámok. Žalobkyňa uviedla, že sa nevzdala svojho obydľia, opustila ho, keďže polícia v Pezinku nedokázala vykázať žalovaného a bála sa zostať s ním v spoločnej domácnosti. Následne žalobkyňa doložila nahrávky, na ktorých je podľa jej názoru zachytené správanie žalovaného, a ktoré potvrdzujú jej tvrdenia. Žalobkyňa na základe vyššie uvedeného považuje odvolanie žalovaného za účelové, špekulatívne a zavádzajúce. Tiež poukázala na skutočnosť, že v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia bola dostatočným spôsobom preukázaná odôvodnenosť nariadenia napadnutého uznesenia, na základe čoho bolo toto prijaté v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Na základe vyššie uvedeného skutkového a právneho stavu veci žiada, aby odvolací súd vydal uznesenie, ktorým napadnuté Uznesenie Okresného súdu Pezinok, zo dňa 07.08.2023, sp.zn. 45C/29/2023-33, potvrdí a žalobkyňi prizná náhradu trov konania vrátene trov právneho zastúpenia.

7. Žalovaný vo vyjadrení k vyjadreniu žalobkyne uviedol, že vo svojom podaní opisom rozhodujúcich udalostí, ktoré ju viedli k podaniu návrhu, v skutočnosti potvrdzuje jeho tvrdenia, že neexistuje a neexistovala potreba neodkladnej úpravy pomerov, že predmetná nehnuteľnosť už nepredstavuje jej obydlie, lebo sa z nej dobrovoľne vysťahovala a ďalej, že v rodinnom spoložití žalobkyne a žalovaného nedochádzalo k žiadnemu násiliu. Poukázal na to, že žalobkyňa vo svojom vyjadrení súhlasí s tým, že predmetnú nehnuteľnosť opustila, tvrdenie žalovaného, že tak urobila najneskôr 03.05.2023 (v čase keď bol žalovaný na dovolenke), teda tri mesiace pred podaním návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, nijako nerozporovala. Argument žalobkyne, že jej trojmesačná pasivita vo vzťahu k ochrane jej údajne ohrozovaných práv a záujmov prostredníctvom súdu bola spôsobená tým, že očakávala jeho vykázanie z nehnuteľnosti zo strany Policajného zboru, postráda podľa žalovaného vnútornú logiku. Poukázal na to, že vykázanie zo spoločného obydlija ako oprávnenie policajta, je podľa ust. § 27a zák. č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore možné len na 14 dní, vykázanie z nehnuteľnosti rozhodnutím policajta je teda celkom logicky právnym prostriedkom, ktorý je možné využiť popri návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia podľa právnych noriem civilného práva, avšak rozhodnutie súdu pre svoju dočasnosť nie je spôsobilé nahradiť. V tejto súvislosti uzavrel, že vykázanie z obydlija by žalobkyňou poskytnuto požadovanú ochranu najviac na 14 dní, pričom dlhšiu ochranu nie je možné dosiahnuť bez rozhodnutia súdu, pričom zdôraznil fakt uvádzaný žalobkyňou, že ani policajný zbor nevyhodnotil žalobkyňou tvrdené správanie žalovaného ako dôvod na vykázanie zo spoločného obydlija. Žalovaný vo vyjadrení uviedol, že žalobkyňa nijako nevyvracia tvrdenia žalovaného, že žalobkyňu nekontaktuje, nenavštevuje, nezaujíma sa o miesto jej pobytu a ani o komunikáciu s ňou. Ďalej žalovaný namieta použitie zvukových nahrávok zachytávajúcich jeho prejavy osobnosti, ktoré žalobkyňa predložila, nakoľko na ich vyhotovenie nedal súhlas, o ich existencii nemal vedomosť a pri súčasných technických možnostiach nevie potvrdiť ani ich pravosť a úplnosť. Rovnako namieta použitie zvukových nahrávok až v odvolacom konaní. V prípade, ak odvolací súd bude mať za to, že zvukové záznamy predložené žalobkyňou možno v konaní použiť, poukazuje na to, že tieto nijakým spôsobom nepotvrdzujú jej tvrdenia o domácom násilí, ktorého sa mal na nej žalovaný údajne dopúšťať. K obsahu nahrávok uviedol, že pripúšťa, že nejde o akceptovateľné správanie, na ktoré by bol hrdý, rozhodne ho však v takejto intenzite a frekvencii nemožno označiť za násilie a už vôbec nie za násilie, ktoré by mohlo byť dôvodom na zákaz priblíženia sa k žalobkyňi, či na zákaz vstupu do svojho vlastného domova. Poukázal na to, že z pôvodných tvrdení o bránení v jej vysokoškolskom štúdiu je podľa žalovaného zrazu tvrdenie, že štúdium na vysokej škole nedokončila kvôli dovolenkám so žalovaným. S ostatnými skutkovými tvrdeniami žalobkyne nesúhlasí. Ďalej poukázal na to, že z jej pôvodného tvrdenia o tom, že ju týra aj ekonomicky a je to ona čo sama s pomocou svojej matky financuje všetky výdavky bežného chodu domácnosti, vreckového pre syna, výdavkov na školské výlety, ZRPŠ, cestovanie či zdravotné poistenie, sa stalo tvrdenie, že jej matka T. L. Z. jej dňa 13.11.2015 poskytla sumu 2.400,- eur. Žalovanému nie je zrejme akým titulom jej boli tieto peňažné prostriedky poskytnuté, a ani na aký účel, je však celkom jednoznačné, že suma 2.400,- eur odovzdaná 7 rokov dozadu objektívne nie je dosť vysoká na to, aby žalobkyňa hradila výdavky bežného chodu domácnosti, vreckové pre syna, výdavky na školské výlety, ZRPŠ, cestovanie či zdravotné poistenie. S ostatnými skutkovými tvrdeniami žalobkyne žalovaný nesúhlasí, osobitne sa k nim nevyjadruje, keďže sa k nim vyjadril už vo svojom odvolaní. Žalovaný trvá na tom, že konanie žalobkyne je účelové a nesledujúce záujem ochrany jej života a zdravia, ale jej majetkové záujmy. Žalovaný sa nevie vyjadriť k hodnovernosti zvukového záznamu z rozhovoru žalobkyne s jeho bývalou manželkou B.. N. C. z 01.09.2022, považuje však za potrebné uviesť, že žalobkyňa fabuluje, keď tvrdí, že táto nahrávka jej bola „doručená neznámou osobou.“ Z nahrávky je podľa neho zrejme, že sa začína pred uzamknutím ich osobného motorového vozidla M. K. M., o čom svedčí špecifické pípnutie alarmu, pokračovala vo vchode do bytového domu B.. C., neskôr na spoločnej chodbe bytového domu, potom v byte a neskôr opäť na chodbe bytového domu. Je teda podľa názoru žalovaného celkom zrejme, že záznam vyhotovovala priamo žalobkyňa a nie tretia osoba. Žalovaný uviedol, že B.. N. C. mu doručila svoj nesúhlas s použitím zvukového záznamu z jej súkromného rozhovoru so žalobkyňou zo dňa 01.09.2022, tvrdí, že súhlas na jeho zaznamenávanie nikdy nedala, nahrávaná bola bez svojho vedomia. Na podklade uvedené žiada, aby súd na tento nezákonný dôkaz neprihliadal. S prihliadnutím k tomu, že žalobkyňa nie je a nikdy nebola ohrozovaná na svojej integrite, považuje žalovaný nariadené neodkladné opatrenie za narúšajúce rovnováhu práv a oprávnených záujmov strán sporu.

8. Žalobkyňa v následnom vyjadrení uviedla, že s tvrdením žalovaného, že nehnuteľnosť už nepredstavuje jej obydlie, lebo sa z nej dobrovoľne vysťahovala, nesúhlasí. Poukázala na to, že z predmetnej nehnuteľnosti sa spolu so synom vysťahovala z obavy o vlastný život a o synove aj svoje psychické zdravie, a to po fyzických a psychických napadnutiach žalovaným. V žiadnom prípade

nešlo o dobrovoľné vystaňovanie. Nakoľko bol žalovaný odcestovaný od 11.04.2023 do 03.05.2023, žalobkyňa si uvedomila, že toto obdobie musí využiť na útek od žalovaného, mala dostatok času nájsť si právneho zástupcu a všetko si premyslieť ako jej radili viaceré Linky pomoci, ktoré kontaktovala a s ktorými spolupracovala podľa plánu úniku, ktorý jej predstavili. Občianske združenie Nikdy viac poskytlo žalobkyňi a jej synovi E. C. azylové ubytovanie. Žalobkyňa nesúhlasí s tvrdením žalovaného, že nedochádzalo k žiadnemu násiliu. Žalobkyňa mala a má obavy o život i naďalej. V čase podania návrhu nedochádzalo síce k násiliu a ani nemohlo, keďže žalobkyňa bola okolnosťami spojenými predovšetkým s fyzickým násilím, prinútená opustiť jej obydľie, ktorého je výlučným vlastníkom. Žalobkyňa svojimi vyjadreniami v podaní zo dňa 02.10.2023 žiadnym spôsobom nenasvedčuje, že by konala účelovo. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení zo dňa 02.10.2023 priložila dostatočné množstvo dôkazov - hlasových nahrávok, ktoré dokazujú hrubé, násilné, agresívne a celkovo neprimerané správanie žalovaného. Žalobkyňa opakovane poukazuje na to, že využila priestor kedy nebol žalovaný prítomný v nehnuteľnosti, aby mohla v pokoji odísť aj so svojim synom a nebola pri tom vystavená ďalším útokom na jej osobu zo strany žalovaného. Žalobkyňa bola následne aj so synom prichýlená v azylovom ubytovaní, avšak nebolo možné pre ňu a pre ich syna zabezpečiť toto ubytovanie navždy. Išlo len o dočasné riešenie. Z dôvodu, že žalobkyňa spolu so synom už museli opustiť azylové bývanie, žalobkyňa považovala za zmysluplné vrátiť sa práve do nehnuteľnosti v Limbachu, ktorá predstavovala pre ňu a syna domov. Žalobkyňa spolu so synom boli vystavený násiliu zo strany žalovaného po dlhý čas. Je samozrejmé, že v období počas ktorého bol žalovaný na súkromnej dovolenke v Thajsku nemohlo v tento časový úsek dochádzať k bezprostrednému násiliu z jeho strany. Žalobkyňa sa rozhodla pre útek so svojim synom práve preto, aby po návrate žalovaného z jeho súkromnej dovolenky, t.j. 03.05.2023 definitívne zamedzila agresívnemu správaniu žalovaného voči nej a synovi E.. K vyjadreniu žalovaného, že neodkladné opatrenie nebolo možné pre nesplnenie hmotnoprávnych podmienok možné nariadiť, pretože 3 mesiace v čase podania návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia žalobkyňa nehnuteľnosť neužívala. Dôvodom toho, prečo žalobkyňa nehnuteľnosť nemohla užívať a neužívala je práve konanie a správanie žalovaného, ktoré bolo opísané v samotnom návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia a v ďalšom vyjadrení žalobkyne. Žalobkyňa nesúhlasí s tvrdením žalovaného, že pri podaní návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia bola jej motiváciou snaha o majetkový prospech. Žalovaný zavádza a manipuluje a vznáša ničím nepotvrdené vymyslené závery. Pre žalobkyňu a jej syna predstavuje nehnuteľnosť v Limbachu jediný domov. Aby sa do nej mohli vrátiť, bolo potrebné zamedziť ohrozeniu ich telesnej a duševnej integrity kvôli obavám o život a zdravie. Právo byť vystavený násiliu alebo jeho bezprostrednej hrozbe je základným ľudským právom. Odmietnutie protinávrhu dohody o vyporiadanie BSM nemalo žiaden vplyv na rozhodnutie žalobkyne podať návrh na nariadenie neodkladného opatrenia. Žalobkyňa žila od mája 2023 spolu so synom v krízovom ubytovaní ďaleko od miesta, kde mal syn začať študovať na vysokej škole a bol vystavovaný ďalšiemu stresu. Žalobkyňa ďalej uvádza bližší opis skutočností, ktoré predchádzali odmietnutiu protinávrhu dohody o vyporiadanie BSM. Žalobkyňa ďalej vo vyjadrení poznamenala, že žalovaný podal žalobu o určenie vlastníckeho práva a návrh na nariadenie neodkladného opatrenia. Dožaduje sa, aby žalobkyňa nemohla nakladať s predmetnou nehnuteľnosťou v Limbachu a že darovacia zmluva, ktorou na žalobkyňu previedol predmetnú nehnuteľnosť, je neplatná a že nehnuteľnosť patrí do BSM. Žalobkyňa má za to, že práve žalovaný má vysoké majetkové požiadavky. Žalobkyňa ďalej uvádza, že skutočnosť, že policajný zbor nevyhodnotil žalobkyňou tvrdené správanie žalovaného ako dôvod na vykázanie zo spoločného obydľia neznamena, že dôvod na vykázanie žalovaného nie je daný. Naopak okresný súd tvrdenia žalobkyne považoval za dostatočné a preukazujúce agresívne a neprimerané správanie žalovaného. K tvrdeniu, že žalovaný dodnes nebol obvinený vo veci týrania žalobkyne, iba jediný raz vypočutý, ani ho vyšetrovateľ nekontaktoval, si žalobkyňa dovoľuje uviesť, že jediným dôvodom prečo to tak je, je nekonanie príslušného vyšetrovateľa. Žalobkyňa ďalej popisuje a uvádza, že žalovaný ju kontaktuje či telefonicky, či prostredníctvom jej matky, strýka. Žalovaný opakovane navštevuje plot nehnuteľnosti v Limbachu, v dôsledku čoho sa žalobkyňa cíti neustále zastrašovaná a žije v strachu o svoj život a zdravie. Žalobkyňa uvádza, že ohrozenie stále pretrváva. Žalovaný sa pravidelne zdržiava v okolí predmetnej nehnuteľnosti. Napríklad pri poštovej schránke žalobkyne, žalovaný sa opakovane usiluje dostať na pozemok tým, že skúša, či sa dá odsunúť brána, strýkovi žalobkyne sa sťažoval, že žalobkyňa má na ulici dlho smetné nádoby. Žalovaný sa informuje podľa jeho vyjadrenia u susedov, či sa žalobkyňa zdržiava na pozemku. Žalobkyňa sa cíti byť prenasledovaná žalovaným. Žalobkyňa opätovne zdôrazňuje, že násilím je každý čin, ktorého následkom je, že obeť robí niečo, čo nechce robiť, alebo jej bráni robiť niečo, čo chce robiť, prípadne v nej vyvoláva strach. Násilie nemusí obsahovať fyzický kontakt s obeťou, pretože zastrašovanie, slovné vyhrážky a psychické násilie môžu mať rovnako silné následky. Psychické násilie je každé správanie, ktoré priamo narúša slobodnú vôľu a sebaúctu iného človeka. Nezanedáva síce

žiadne viditeľné poranenia, napriek tomu môže byť najhoršou formou násilia. Žalobkyňa poznamenáva, že nahrávky vznikli v priebehu mesiacov august 2022 až apríl 2023, čo je obdobie po prvom škrtení žalobkyne žalovaným a v tomto období prišlo k sérii ďalších fyzických napadnutí žalovaným. V tomto období žalobkyňa navštevovala, či už osobne, alebo prostredníctvom počítačových platforiem viaceré stretnutia so psychológmi a títo jej radili ako zvládať vzniknutú napätú situáciu. K namietaniu použitia zvukových nahrávok žalovaným, žalobkyňa uvádza názor Ústavného súdu ČR k problematike prípustnosti/nepřipustnosti záznamov, ktoré boli vyhotovené bez súhlasu druhej osoby: „Úplne odlišne je však treba posudzovať prípady, kedy je tajné vyhotovenie audiozáznamu rozhovoru súčasťou obrany obeti trestného činu proti páchatelovi alebo ak ide o spôsob dosiahnutia právnej ochrany pre výrazne slabšiu stranu významného občianskoprávneho a najmä pracovnoprávneho sporu. Zásah do práva na súkromie osoby, ktorej hovorený prejav je zaznamenávaný, je tu plne ospravedlniteľný záujmom na ochrane slabšej strany právneho vzťahu, ktorej hrozí závažná ujma ... Zadováženie jediného alebo kľúčového dôkazu touto cestou je analogické ku konaniu za podmienok krajnej núdze či dovolenej svojpomoci.“ Celkom výnimočne môže odôvodnenosť postupu mimo rámca princípu legality vyplývať z tzv. testu proporcionality vzájomne kolidujúcich ústavných práv. V tomto zmysle napr. súd môže vykonať dôkaz získaný v rozpore so zákonom, ak je právo protistrany ústavnokonformne posúdené ako v konkrétnom prípade silnejšie právo než porušené právo toho, na koho úkor sa právo vykonáva. Ak teda napríklad súd vezme do úvahy elektronickú komunikáciu, či zaznamenanie obrazu a zvuku na to určenými elektronickými prostriedkami, ktoré boli získané bez súhlasu osoby, ktorej prejavy boli takto zachytené, musí to odôvodniť tým, že právo na ochranu osobnosti tohto subjektu je v konkrétnom prípade proporčne slabšie oproti tomu ústavnému právu, ktorého porušenie sa má takto získaným dôkazným prostriedkom preukázať (v tomto prípade k právu nebyť vystavený násiliu alebo jeho bezprostrednej hrozbe). Zvukové nahrávky a ich prepisy, ktoré žalobkyňa uviedla „až teraz“, nemohla v doterajšom priebehu konania použiť bez svojej viny, a to z dôvodu, že k predmetným nahrávkam stratila na istý čas prístup, okrem toho tieto nahrávky vyvracajú tvrdenia žalovaného. Okrem zvukových záznamov potvrdzuje domáce násilie predovšetkým syn E. v postavení svedka a sama žalobkyňa je svedkom synovi E.. Taktiež je svedkom L. Z., matka žalobkyne. Ďalším dôkazom je lekárska správa M. Ž. zo dňa 23.09.2022. Žalobkyňa sa vyjadruje k tvrdeniam žalovaného ohľadne fyzických útokov, a to ku škrteniu a stláčaniu, ktoré je zachytené aj na nahrávkach. Ich svedkom bol syn E. hneď niekoľkokrát a vypovedal ku nim podrobne počas jeho výsluchu na OR PZ v Pezinku. Na základe tvrdení syna E. žalobkyňa uvádza, že bol svedkom týchto fyzických útokov žalovaného voči žalobkyňi: chytil ju za plecia a silno s ňou triasol a kričal po nej, silno ju stláčal na stehnách, na pleciach, na rukách a spôsobil jej modriny, poklepal ju silno dvakrát po hlave dvomi a inokedy štyrmi prstami, silno jej búchal prstami do zadku tak zvlášťne, veľmi to štípalo, búchal ju do pleca päťou, hádzal po nej silno v hneve ovládač od TV, šrobovák, alebo smartfón a iné predmety, ktoré držal v ruke. Zároveň bol syn okrem uvedeného fyzického násilia svedkom v období medzi augustom 2022 až májom 2023 aj týchto napadnutí, ktoré syn podrobne opísal na výsluchu: žalovaný mal ruky na pleciach žalobkyne a strašne kričal a triasol ňou, inokedy chytil žalobkyňu za krk a škrtil ju obidvomi rukami, ďalej sa žalovaný rýchlo otočil a ruky priložil úplne blízko ku krku žalovanej, ale nestláčil jej ho, chytil ju silno za plecia a dlho ňou mykal, rovnako bol syn svedkom tentokrát cez okno z poschodia ako žalovaný držal záhradné nožnice, ktorými strihal fóliu, priložil ich ku krku žalobkyne, poslednýkrát videl žalovaného ako odrazu chytil za krk žalobkyňu a tá nevládala kričať, nech ju pustí a snažila sa ho odtláčať od seba za jeho krk, bol úplne pri nej blízko, chytil jej jednu ruku. Žalobkyňa uvádza aj iné fyzické napadnutia a niektoré z nich opísala podrobne pri výsluchu. Konkrétne počas obdobia 2001 až 2023 dochádzalo spočiatku sporadicky zopárkrát za štvrtrok, časom rástla intenzita, od júla 2022 do apríla 2023 sa niektoré z nižšie popísaných napadnutí opakovali niekedy aj každý deň, inokedy po pár dňoch: modriny po prstoch po silných stláčaníach na horných aj dolných končatinách, mykanie a trasenie plecami, poklepanie prstami po hlave, búchanie po zadku prstami veľkou rýchlosťou, strkanie a sácanie, buchnutie do pleca zovretou päťou, hádzanie predmetov do ktorejkoľvek časti tela žalobkyne (ovládač od TV, mobil, šrobovák a iné), držanie za zápästie. V období od júla 2022 až do apríla 2023 dochádzalo ku skracovaniu intervalov medzi napadnutiami a vyhrážkami, k týmto udalostiam sa žalobkyňa podrobne vyjadrila pri výsluchu. Žalobkyňa odmieta tvrdenie žalovaného, že je možné, že si stláčania (ani iné konanie) neuvedomuje. Žalobkyňa uvádza, že žalovaný menil často svoje nálady, raz bol až prehnane milý a po chvíľke sa náhle nahneval a bol krutý a zlomyseľný, onedlho bol znovu milý a tváril sa nevinne (toto sa prejavovalo obvykle tým, že po verbálnych alebo fyzických napadnutiach za pár minút žalovaný prišiel s úsmevom a žiadal, aby žalobkyňa spolu so synom išli s ním pozerať film. Spôsobovalo to, že žalobkyňa bola vďačná aj za trochu lásky, ktorej sa jej od žalovaného dostávalo. Správaniu a zmenám nálad žalovaného sa od začiatku podriaďoval chod celej rodiny. Žalobkyňa so synom bývali zo správania žalovaného zmätení. Žalobkyňa spolu so synom

nikdy nevedeli kedy bude mať žalovaný akú náladu a boli permanentne v strese. Žalobkyňa poukazuje na druhú nahrávku, kde žalovaný svoje konanie priznáva, aj keď ho spočiatku popieral. Nahrávka č. 193, utorok 25. októbra 2022, 21:03:51: „„, N., pre-O. M. A.? A. M. M. F. - „. E. Z. Nahrávka č. 215-1, sobota 05. novembra 2022, 21:54:21: „. M. na E. T. M. J. A.Č.- Q. A. O.- M. E. K. G.. Žalobkyňa nesúhlasí s tvrdením žalovaného, že z bránenia vo vysokoškolskom štúdiu je zrazu tvrdenie, že štúdium nedokončila kvôli dovolenkám a pokladá ho za manipulatívne. Hlavným dôvodom boli jednoznačne nevery žalovaného a taktiež fakt, že žalovaný chodil úmyselne pred jej skúškami neskoro domov a žalobkyňa sa musela sama starať o chod domácnosti a o syna, čo jej sťažovalo vo výraznej miere prípravu na skúšky. V skúškovom období sa často stávalo, že prišiel žalovaný neskoro domov a následne pred žalobkyňou nechal v mobile otvorené intímne fotografie. Žalovaný u žalobkyne navodil dojem, že sa mu v skúškovom období doma dostatočne nevenuje, iba sa stále učí, a tak bol s niekým iným do večera, kto má o neho záujem. Žalobkyňa trvá na tom, že žalovaný ju počas manželstva kontroloval neustále telefonátmi, keď s ním nebola. Akonáhle zistil žalovaný, že žalobkyňa mešká domov, napríklad keď bola pre syna v škole, alebo niekde z vyššie spomenutého, tak jej telefonoval opakovane a zisťoval, kde je. Žalovaný volával žalobkyňu, že čo robí a kontroloval, či urobila to, čo jej nakázal ráno, že treba vybaviť. Keď chodieval ešte do práce, náhodne jej telefonoval a kontroloval, čo robí. Zakazoval jej výstredné oblečenie, líčiť sa. Z pohľadu žalobkyne jej žalovaný odopieral ísť ku kaderníkovi a robil si z nej výsmech, keďže to v úplných začiatkoch vzťahu skúsila a žalovaný jej hodil na stôl 15,- eur, čo je pri strihu dlhých vlasov nízka suma, tak radšej žalobkyňa strihala seba aj syna sama. V roku 2023 inštaloval žalovaný 3 kamery na pozemku a kontroloval, čo žalobkyňa robí. Keď bol naposledy na poľovačke, povedal žalobkyňu pri telefonáte, že v ten deň vôbec nebola vonku. V posledných približne piatich rokoch bola žalobkyňa z manipulácií a volaní žalovaného natoľko unavená a vystresovaná, že prestala chodiť úplne ku kamarátkam a obmedzila svoj pohyb mimo žalovaného do maximálnej možnej miery len preto, aby bol doma aspoň na chvíľu kľud. Žalobkyňa poukazuje na to, že žalovaný vo svojom vyjadrení adresovanom súdu priamo ponižuje žalobkyňu, o čom svedčí jeho tvrdenie, že v 21. storočí a s takmer ukončeným vysokoškolským vzdelaním právnického zamerania musí byť žalobkyňa schopná naštudovať si podmienky zbavenia spôsobilosti na právne úkony či umiestnenia v zdravotníckom zariadení a takúto údajnú vyhrážku vyhodnotiť ako nerelevantnú. Žalobkyňa vníma túto formuláciu ako urážku, výsmech a retraumatizovanie. Počas manželstva ju žalovaný podobne sústavne ponižoval a urážal. Žalovaný má nadmerný pocit moci, vždy sa snažil byť nadradený a často sa o sebe vyjadroval tak, že sa ničoho nebojí a že všade má známosti a vie ich prípadne využiť na čokoľvek, čo si zmyslí. Žalovaný sa vyhrážal žalobkyňu tým, že ak sa s ním bude chcieť rozvíeť, že jej zoberie syna, že ju o všetko pripraví, že ju zavrie na psychiatrii, že ju zbaví svojprávnosti. Používal často tieto výrazy: zabijem ťa, zastrelím ťa, prepichnet ťa šablou, nechám ťa odjebať, zaslúžiš si zomrieť, ženy majú poslúchať ako moslimky, ženy nemajú mať žiadne práva, ženy treba biť. Žalobkyňa sa bála, že by jej žalovaný mohol naozaj syna vziať výlučne do svojej starostlivosti, nakoľko žalovaný mal mnohé konexie a poznal sa s vplyvnými osobami. Žalobkyňa sa obávala, že by mohol využiť tieto osoby a za pomoci úplatku by mohol nechať vybaviť nielen osobnú starostlivosť syna, ale túto formu použiť aj pre prípadné vybavenie zdravotného posudku znalcom. Žalobkyňa bola zastrášaná a v neustálom napätí a verila tomu, že žalovaný je toho schopný. Okrem iného, žalovaný často spomínal, že chce, aby jeho syn Y. vyrastal s nimi a že to chce urobiť, lebo nie je vhodné, aby vyrastal s jeho matkou B. C., a že ju tým zničí. Opakovane sa pýtal žalobkyne, či by s tým súhlasila a že ak áno, tak by to skúsil vybaviť. Žalovaný však nikdy k tomu nepodnikol žiadne kroky. Zanechalo to však u žalobkyne pocit strachu. Žalobkyňa verila, že žalovaný splní svoje vyhrážky, nakoľko mal doma strelné zbrane a dokonca jednu zbraň aj v nelegálnej držbe, rovnako aj dve šable. Žalobkyňa opisuje ako na jar 2015 oznámila žalovanému, že by bolo správne, ak by sa rozviedli. Na druhý deň ráno žalovaný povedal synovi, že s ním pôjde ku psychologičke. Syn vyplašene kontaktoval pohľadom žalobkyňu a tej sa podarilo prehovoriť žalovaného, že pôjde s nimi aj ona. Prišli do nemocnice na Kramároch v Bratislave na lôžkové psychiatrické oddelenie s mrežami. Ako prvú si zavolala do kancelárie psychiatricka žalobkyňu a opýtala sa, že aký je dôvod ich žiadosti o synove vyšetrenie. Žalobkyňa jej predostrela svoje obavy a že netuší, čo žalovaný sleduje týmto vyšetrením. Povedala jej, že jej volal kolega, aby v ten deň vyšetřila syna jeho známeho. Dôvodom malo byť to, že keď sa syna E. žalovaný niečo opýta, syn pozerá do očí žalobkyne a nie jemu a že nenesí zo školy samé jednotky. Psychiatricka následne vzala syna do vedľajšej zasadačky. Približne po pol hodine zavolala žalobkyňu, žalovaného a syna dnu za jeden stôl. Psychiatricka začala s tým, že opísala jednu z metód, ktorou dospela k záveru, že si pán C. týra svojho syna. Povedala tiež, že s tým nič neurobí, lebo rozhodnutie prísť za ňou bolo z iniciatívy žalovaného. Psychiatricka týmto postojom vzala žalobkyňu poslednú nádej na vyriešenie jej problémov, ktoré mali vo vzťahu. Žalobkyňa videla, že jej nikto nepomôže a že žalovanému prejde vždy všetko. Vníkala to ako bezvýchodiskovosť a posledné

roky žila takmer v apatii a beznádeji, v manželstve prevládala tichá domácnosť prerušovaná zmenami nálad žalovaného. Žalobkyňa nesúhlasí s tvrdením žalovaného, že by bola zhotoviteľom nahrávky, ktorá jej bola doručená inou osobou. Špecifické pípnutie auta, ktoré sa na nahrávke nachádza nie je možné s istotou považovať za zvuk motorového vozidla M. K. M.. Žalobkyňa nesúhlasí s tvrdením, že žalovaný je v skutočnosti bezpodielovým spoluvlastníkom nehnuteľnosti v Limbachu - stavby rodinného domu a ostatných stavieb nezapísaných na liste vlastníctva a že v danom prípade teda obe strany sporu majú rovnaké právo k nehnuteľnosti. To, či je žalovaný bezpodielovým spoluvlastníkom nehnuteľnosti v Limbachu rozhodne príslušný súd v konaní, ktorého predmetom je určenie vlastníckeho práva. Nie je preto možné žalovaného považovať za bezpodielového vlastníka nehnuteľnosti v Limbachu, pokiaľ súd vo veci nerozhodne v samostatnom konaní vedenom pod sp.zn. 4C/40/2023.

9. Odvolací súd rozhodol o odvolaní žalovaného uznesením zo dňa 15.11.2023, č.k. 2Co/56/2023-145 tak, že uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil. Žalovaný podal voči predmetnému uzneseniu odvolacieho súdu dovolanie, a to z dôvodu, že mu zo strany odvolacieho súdu nebolo doručené vyjadrenie žalobkyne zo dňa 08.11.2023. Najvyšší súd SR ako súd dovolací rozhodnutím zo dňa 24.04.2024, č.k. 3Cdo/13/2024-192 zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu a vrátil mu vec na ďalšie konanie. Dôvodom zrušenia uznesenia odvolacieho súdu bolo, že odvolací súd nedodrжал postup podľa ust. § 374 ods. 3 CSP a nedoručil žalovanému vyjadrenie žalobkyne predstavujúce odvoláciu dupliku na č.l. 134 spisu.

10. Odvolací súd po zrušení uznesenia vykonal doručenie predmetného vyjadrenia žalobkyne na č.l. 134 spisu žalovanému, s tým, že mu umožnil vyjadriť sa k nemu v lehote 10 dní od doručenia. Žalovaný sa vyjadril podaním zo dňa 05.06.2024, v ktorom uviedol, že už vo svojom odvolaní ako jednu z podstatných námietok voči nariadenému neodkladnému opatreniu formuloval skutočnosť, že žalobkyňa od 03.05.2023, teda tri mesiace pred podaním návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, v predmetnej nehnuteľnosti, z užívania ktorej bol vylúčený, nebyva, nezdržiava sa v nej a ani ju pravidelne nenavštevuje. Uviedol, že z nehnuteľnosti žalobkyňa odišla sama, v čase keď bol žalovaný na dovolenke v zahraničí, pričom žalobkyňa si z nehnuteľnosti odšťahovala všetky svoje osobné veci, ale aj značné množstvo ďalších vecí vrátane nábytku a elektrospotrebičov. Tvrdil, že z tohto titulu nebola a stále nie je splnená hmotnoprávna podmienka pre nariadenie neodkladného opatrenia, keďže obe skutkové podstaty neodkladného opatrenia podľa ust. § 325 ods. 2 písm. e) a písm. f) CSP si vyžadujú, aby žalovaný v nehnuteľnosti býval, prípadne sa v nej zdržiaval alebo ju pravidelne navštevoval. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení zo dňa 02.10.2023 potvrdila, že nehnuteľnosť opustila a vzala si so sebou aj ňou vymenované elektrospotrebiče. Toto svoje tvrdenie zopakovala aj v jej vyjadrení zo dňa 08.11.2023, kedy doplnila, že sa vysťahovala z obavy o vlastný život a psychické zdravie, nie dobrovoľne, pričom uviedla, že „svoje obydlie opustila dočasne“ a „vzala z obydlia veci osobnej povahy, ktoré sa jej zmestili do auta...“ Tiež že: „išlo o nedobrovoľný útek z nehnuteľnosti Neodkladné opatrenie zakazujúce žalovanému vstupovať do predmetnej nehnuteľnosti bolo vydané dňa 07.08.2023. S poukazom na čas, ktorý uplynul od vydania neodkladného opatrenia, a teda aj s poukazom na čas po ktorý žalovaný v nehnuteľnosti nebyva, možno spoľahlivo konštatovať, že „dočasnosť“, po ktorú žalobkyňa z nehnuteľnosti „utiekla“ či ju „opustila,“ ak nejaká existovala, už uplynula. Napriek uvedenému sa žalobkyňa od 03.05.2023 doposiaľ do predmetnej nehnuteľnosti nevrátila za účelom v nej bývať, alebo sa v nej zdržiavať, alebo ju pravidelne navštevovať. O uvedenom svedčí notárska zápisnica zo dňa 15.03.2024 spísaná notárom JUDr. Ondrejom Ďuriačom pod č. N119/2024, NZ 8259/2024. Notár v notárskej zápisnici osvedčuje, že na základe vlastného pozorovania a fotodokumentácie pripojenej k notárskej zápisnici, javí nehnuteľnosť všetky znaky neobývanosti a neužívania. Nahliadnutím cez okná do prízemných miestností rodinného domu, ako aj do záhradného domčeka je zrejme, že väčšina nábytku je vysťahovaná. V obývacej miestnosti a v kuchyni sa nenachádzajú žiadne stoličky, ani koberce, ani obrazy, na stene je prázdne miesto po demontovanej televízii. Izbový kvet nachádzajúci sa v obývačke je celkom vyschnutý. V okolí domu je zjavný neporiadok, záhrada je zanedbaná a trávnik je zaburinený a nepokosený. Žalobkyňa podľa žalovaného celkom evidentne zneužíva inštitút neodkladného opatrenia, a to za účelom získania materiálnych výhod od žalovaného. Napriek nariadenému neodkladnému opatreniu sa do nehnuteľnosti nevrátila, túto neužíva a v jej užívaní obmedzuje žalovaného, ktorý sa do nehnuteľnosti, predstavujúcej jeho domov, vrátiť chce. Ak žalobkyňa tvrdí, že z nehnuteľnosti odišla iba z dôvodu obavy o svoj život a zdravie, za desať mesiacov, pri absencii akéhokoľvek užívania nehnuteľnosti žalovaným, mala dostatok príležitosti na to, aby sa do nehnuteľnosti bez obavy vrátila. Ak žalobkyňa tvrdí, že z nehnuteľnosti odišla dočasne, opäť možno konštatovať, že desať mesiacov je dostatočne dlhá doba na to, aby túto dočasnosť ukončila a obnovila užívanie nehnuteľnosti. Zmyslom nariadeného neodkladného opatrenia,

tak ako ho vníma zákon, je zabezpečiť bezpečné, pokojné a nerušené realizovanie bytových potrieb ohrozenej žalobkyne. Za desať mesiacov trvania neodkladného opatrenia, sa tento účel nepodarilo dosiahnuť, pričom jediným dôvodom prečo tomu tak je, je rozhodnutie žalobkyne. Na druhej strane stojí žalovaný, ktorý po desať mesiacov nemôže užívať nehnuteľnosť, ku ktorej má zriadené doživotné neobmedzené bezodplatné užívacie právo formou vecného bremena v ktorej dlhé roky realizoval svoj súkromný a rodinný život a v ktorej plánoval žiť aj naďalej. Už len z uvedeného je zrejmé, že neodkladné opatrenie neplní a nikdy neplnilo svoj účel. Žalobkyňa nehnuteľnosť v čase podania návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia už tri mesiace neužívala, pričom s prihliadnutím na odstup času ktorý od vydania neodkladného opatrenia márne uplynul, musí byť zrejmé, že sa z nej odšťahovala nie dočasne, ale trvalo. Žalobkyňa za celú dobu trvania neodkladného opatrenia neurobila nič, čím by dala najavo, že sa do nehnuteľnosti, v ktorej jej súd na základe jej klamlivých tvrdení zabezpečil bezpečné prostredie, vráti alebo by sa chcela vrátiť. Je pravdou, že v 09/2023 žalovaný zahliadol žalobkyňu v dome, čo ho viedlo k záveru, že žalobkyňa obnovila bývanie v nehnuteľnosti. Neskôr sa však ukázalo, že žalobkyňa strávila v dome len obmedzený čas po ktorý prakticky celé vybavenie nehnuteľnosti, patriace do BSM, vystačovala; účelom jej návštevy domu teda bolo získanie plnej kontroly nad spoločným majetkom a nie realizácia jej bytových potrieb. Žalovaný má za to, že v čase nariadenia neodkladného opatrenia neboli splnené podmienky pre jeho nariadenie o.i. práve pre absenciu už spomínaného bývania zo strany žalobkyne, pričom aj s odstupom času, ktorý od nariadenia neodkladného opatrenia márne uplynul, je zrejmé, že neodkladné opatrenie bolo vydané nedôvodne a v rozpore so zákonom. Sama skutočnosť, že nehnuteľnosť žalobkyňa po obdobie desiatich mesiacov od nariadenia neodkladného opatrenia neužíva, je aj dôvodom na zrušenie neodkladného opatrenia. Nenaplnil sa totiž jeho zamýšľaný účel, ktorým je vytvorenie bezpečného prostredia za účelom bývania pre ohrozenú osobu. Podľa ust. § 334 CSP súd na návrh neodkladné opatrenie zruší, ak odpadnú dôvody pre ktoré bolo nariadené. Ak zákon súčasnú skutkovú situáciu celkom evidentne vníma ako dôvod na zrušenie neodkladného opatrenia, za využitia argumentu a minori ad maius musí platiť, že neexistujú ani dôvody na samotné nariadenie neodkladného opatrenia. V súvislosti s tvrdenou dočasnou neodkladným opatrením, ktorá skutočnosť bola viackrát zdôraznená aj v zrušenom uznesení odvolacieho súdu zo dňa 15.11.2023, treba pripomenúť, že neodkladné opatrenie síce v sebe pojmovovo nesie znak dočasnosti. V skutočnosti ale tento druh neodkladného opatrenia znak dočasnosti typický pre iné druhy neodkladného opatrenia vymenované v ust. § 325 ods. 1 CSP postráda. V spojitosti s týmto neodkladným opatrením neexistuje žiadne meritórne konanie v ktorom by sa s konečnou platnosťou mohlo rozhodnúť o usporiadaní tých právnych vzťahov, ktoré boli neodkladným opatrením upravené len dočasne. Zákon žiadené takéto prostriedok nekreuje; nakoniec z deklaratorného výroku uznesenia súdu prvej inštancie (bod III.) je táto skutočnosť zrejmalá. Nariadené neodkladné opatrenie teda nie je „nevyhnutným dočasným riešením, kým súd nerozhodne tak, aby rozhodnutie rešpektovalo spravodlivé a zákonné usporiadanie vzťahov.“ Nezanedbateľnou skutočnosťou je aj to, že pojmovým znakom neodkladného opatrenia je potreba bezodkladne upraviť pomery. Zákonodarcou možnosť vylúčiť z užívania nehnuteľnosti osobu podozrivú z domáceho násillia zaradil pod inštitút neodkladného opatrenia; nevyčlenil mu samostatnú kategóriu. Aj pri nariaďovaní neodkladného opatrenia o zákaze vstupu do nehnuteľnosti je teda potrebné mať za nepochybne preukázané, že situácia pre žalobkyňu neznesie odklad. Po desiatich mesiacoch, čo žalobkyňa z akýchkoľvek dôvodov na svojej strane neobnovila užívanie nehnuteľnosti, hoci ho mala autoritatívnym rozhodnutím súdu zabezpečené, možno spoľahlivo vyvodit', že žiadna potreba bezodkladne upraviť pomery neexistovala a neexistuje. Vylúčenie žalovaného z užívania jeho vlastnej nehnuteľnosti predstavuje za týchto okolností skutočne neakceptovateľný zásah do výkonu jeho práv. Navyše, ako vyplýva z predloženej notárskej zápisnice, nehnuteľnosť bez akejkoľvek starostlivosti na svojej kvalite degraduje, pričom žalobkyňa, s vedomím, že žalovaný do rodinného domu vstupovať nemôže, nezabezpečuje vôbec žiadnu starostlivosť. Okrem obmedzovania žalovaného v realizovaní jeho bytových potrieb, tak žalobkyňa spôsobuje aj znehodnotenie nehnuteľnosti. Fakt, že sa rozhodla neužívať nehnuteľnosť neznamena, že úplne rezignuje na svoje povinnosti vlastníka. Z formálneho hľadiska, resp. z hľadiska splnenia podmienok pre nariadenie neodkladného opatrenia má žalovaný za to, že v čase vydania neodkladného opatrenia neexistovala potreba bezodkladne upraviť pomery (§ 325 ods. 1 CSP). Tiež má za to, že v čase vydania neodkladného opatrenia nebola splnená podmienka bývania, zdržovania alebo pravidelného navštevovania nehnuteľnosti žalovanou v nehnuteľnosti. Navrhuje preto, aby súd napadnuté uznesenie zmenil tak, že návrh žalobkyne zamietne. Ak je súd toho názoru, že z návrhu žalovanej bolo možné ku dňu vydania uznesenia súdu prvej inštancie (§ 329 ods. 2 CSP) po formálnej stránke vyvodit' potrebu bezodkladnej úpravy pomerov a súčasne podmienku bývania, zdržovania sa alebo pravidelného navštevovania nehnuteľnosti, má žalovaný za to, že ku dňu rozhodovania odvolacieho súdu (§ 329 ods. 2 CSP), tieto podmienky splnené nie sú. V tejto súvislosti

potom odvolaciemu súdu navrhuje, aby napadnuté uznesenie v plnom rozsahu zrušil, s odkazom na to, aby súd prvej inštancie vo veci znova rozhodol s prihliadnutím na aktuálny skutkový stav. Žalovaný má za to, že nedostatky v splnení zákonom vyžadovaných podmienok pre nariadenie neodkladného opatrenia, sú dostatočné na zmenu rozhodnutia súdu prvej inštancie. Pre úplnosť považoval žalovaný za potrebné vyjadriť sa aj k mnohým hanlivým tvrdeniam žalobkyne na jeho adresu, ktoré zasahujú do jeho integrity, dôstojnosti a povesti a od ktorých žalobkyňa odvodzuje nebezpečenstvo pre seba. Žalobkyňa v podaní zo dňa 08.11.2023 trvá na tom, že žalovaný ju a aj ich plnoletého syna celé roky dvadsaťročného manželstva vystavoval násiliu, nútil ju podpisovať rôzne zmluvy o prevodoch majetku, kontroloval ju, obmedzoval jej stravovanie, jej prístup k spoločným peňažným prostriedkom (s výnimkou disponovania s investičnými fondami v aplikácii W. v hodnote 1.029.351,67 eur), falšoval jej podpisy na zmluvách a pod., opakovane jej bol neverný a snažil sa, aby o tom vedela, a ona s tým nikdy nič neurobila. Prečo údajne dvadsať rokov trvajúce násilie tolerovala a nikdy sa voči nemu nevyhranila, nikdy sa nezverila nikomu tretiemu, nikdy jeho správanie nenahlásila na políciu, nikdy sa nesnažila o odborné poradenstvo pre žalovaného, vo svojich podaniach nevysvetlila. Argument, že „je všeobecne známe, že pre obeť domáceho násillia je veľmi ťažké prijať rozhodnutie sa od násilníka odsťahovať,“ neobstojí. Niečo také „všeobecne známe“ nie je. Príručky pre obeť domáceho násillia nepopisujú žiadne unifikované reakcie skutočných obetí domáceho násillia. Za použitia argumentu a contrario (§ 186 ods. 1 CSP: skutočnosti všeobecne známe 5 sa nedokazujú), je nevyhnutné vyvodiť, že konanie žalobkyne, jej úmysly a jej motivácia, sa dokazovať musia. Faktom je, že vyšetrovateľ ani po vyše roku od podania trestného oznámenia žalobkyne na toto údajné konanie žalovaného, nevzniesol voči žalovanému ani len obvinenie. Žalobkyňa vo svojich podaniach v početnej frekvencii poukazuje na to, že details údajného týrania jej osoby zo strany žalovaného opísala pred vyšetrovateľom v trestnom konaní. Z faktu, že žalovaný doposiaľ nebol ani len obvinený, možno po roku trvania trestného konania usúdiť, že jej tvrdenia vyšetrovateľ nevyhodnotil ani tak, aby bolo možné voči žalovanému obvinenie vzniesť. Napriek tomu je žalovaný naďalej doslovne perzekvovaný verbálnymi tvrdeniami žalobkyne, ktoré civilný súd vyhodnotil ako dôveryhodné. Definícia násillia podávaná civilnými súdmi v súvislosti s neodkladnými opatreniami podľa ust. § 325 ods. 1 písm. e) alebo písm. f) CSP sa pritom zásadne nelíši od definície násillia, ktoré je potierané prostriedkami trestného práva. Odlišné vnímanie toho či sa žalovaný dopustil alebo nedopustil násillia tvrdeného žalobkyňou zo strany orgánov, ktoré sú na to priamo povolané (orgány činné v trestnom konaní) by všeobecný súd pri tak zásadnom obmedzovaní žalovaného v jeho právach, mal zohľadniť. Žalovaný považuje za potrebné zdôrazniť, že ani v trestnom konaní, v spise ktorého obsah si v pozícii podozrivého (po novele Trestného poriadku vzniklo právo nahliadať do spisu osobe podozrivej, teda osobe označenej v trestnom oznámení) preštudoval, nepredložila žalobkyňa žiaden iný dôkaz potvrdzujúci jej tvrdenia. Tieto nenavrhol ani vykonať. Naopak na návrh žalovaného boli v konaní vypočutí svedkovia, ktorí vyjadrenia žalovanej o údajnom domácom násillí popreli. Žalobkyňu vo vzťahu k žalovanému označili za dominantnú, kontrolujúcu a žiarlivú. K vyjadreniam žalobkyne o dlhodobom domácom násillí uviedli, že sú pre nich šokujúce a že rodinu s prihliadnutím k správaniu žalobkyne ktorého boli svedkom, vnímali vždy ako šťastnú a spokojnú. Žalovaný naďalej zásadne odmieta tvrdenia žalobkyne o násillí, ktoré na nej mal údajne páchať. Udalosti, ktoré žalobkyňa vo svojom vyjadrení zo dňa 08.11.2023 popisuje, sa nestali. Ich detailný popis zo strany žalobkyne v žiadnom prípade nemôže zakladať ich dôveryhodnosť. Názor odvolacieho súdu v už zrušenom uznesení, že „je nepredstaviteľné, že by si až takéto rôzne množstvo situácií žalobkyňa úplne vymyslela,“ považuje žalovaný za iluzórny. To by teda stačilo, keby žalobkyňa poskytla detailný popis udalostí, ktoré sa stali napríklad inej osobe vystavenej domácom násilliu, s ktorými sa oboznámila v diskusiách na sociálnych sieťach. Komplexné chovanie žalobkyne naopak svedčí o premyslenom a sofistikovanom postupe, pričom svoje zážitky zrejme z veľkej časti 6 vyfabulovala, súc inšpirovaná dlhodobým sledovaním rôznych príspevkov a diskusií na internete, na ktorých strávila veľký počet hodín. Sama vo svojom vyjadrení uvádza: „Žalobkyňa konzultovala útek z obydllia s viacerými odborníkmi.“ a „spolupracovala podľa plánu úniku.“ Považovať tvrdenia žalobkyne za hodnoverné len preto, lebo boli údajne detailné a malo ich byť údajne množstvo, na osvedčenie ich pravdivosti nemôže postačovať. Jej údajný útek z nehnuteľnosti bol prenášanie vecí „celý posledný týždeň čo bol M. preč“ (citované z výsluchu žalobkyne dňa 26.10.2023 na OR PZ ČVS: ORP - XXX/X-Z.-O.-XXXX). Žalobkyňa nepredložila jediný dôkaz, ktorý by jej tvrdenia aspoň čiastočne potvrdzoval. Dokonca popiera aj to, že to bola ona, kto vyhotovil neoprávnený zvukový záznam jej rozhovoru s bývalou manželkou žalovaného. Ak teda tento záznam nevyhotovila ona, o jeho dôveryhodnosti v právnom štáte nevyhnutne musia byť zásadné pochybnosti. Dôkaz, o ktorom žiadna zo strán sporu nevie kto ho vyhotovil, kedy ho vyhotovil a či vôbec zachytáva reálnu udalosť, jednoducho nemôže ako dôkaz obstať. Už len z písomných vyjadrení žalobkyne zakladaných do tohto súdneho konania je zrejme, že jej vnímanie udalostí je narušené. Žalovaný nepopiera, že medzi manželmi mohlo

niekedy dochádzať ku konfliktom, ktoré žalobkyňa vnímala alebo mohla ako nespravodlivosť a nie je v jeho úmysle vnímanie žalobkyne nijako dehonestovať alebo zmeniť; akceptuje pocity žalobkyne také aké sú (boli). Napriek tomu sú však udalosti, kde nesprávne vnímanie žalobkyne je celkom evidentné. Napríklad žalobkyňa vo svojom vyjadrení zo dňa 08.11.2023 uvádza, že „žalovaný zavádza a klame, keď tvrdí, že žalobkyňu nekontaktuje.“ V nasledujúcej vete ďalej uvádza, že žalovaný sa snažil kontaktovať (1.) matku žalobkyne, (2.) strýka žalobkyne a (3.) a právneho zástupcu žalobkyne. Tieto osoby však nie sú totožné s osobou žalobkyne, takže ich kontaktovanie predsa rozumne uvažujúca osoba nemôže vnímať ako kontaktovanie seba samej. Žalobkyňa vo svojom podaní zo dňa 08.11.2023 venuje značnú pozornosť opisom takých udalostí, o ktorých vie, že ich zo svojej povahy nemožno nijako preukázať a teda ani vyvrátiť, napríklad, že žalovanému vždy varila len to, na čo mal chuť on, alebo že žalovaný odmietal to jedlo, ktoré navarila ona podľa svojho výberu alebo že ona nedokončila vysokoškolské štúdium preto, lebo žalovaný chodil pred jej skúškami úmyselne neskoro domov v dôsledku čoho mala mať ona viac povinností v domácnosti alebo že do obchodu mohla chodiť len v jeho prítomnosti alebo že nesúhlasil s tým, aby chodila ku kaderníkovi. Tieto tvrdenia nielenže sú nepravdivé ale v súvislosti s tvrdým násilím, či neodkladným opatrením nemajú ani žiadnu výpovednú hodnotu. Tvrdenia o fyzickom násilí v podobe stláčania stehien až do vzniku modrín, škrtenia či mykania plecami, hádzania rôznych predmetov po nej, žalobkyňa nijako nepreukazuje. Žalobkyňa nebola schopná založiť ani len fotografie modrín, ktoré si mohla vyhotoviť vždy alebo s ktorými mohla následne v rámci snahy o získavanie svojho dôkazného postavenia, žalovaného konfrontovať. Písomné vyhlásenie spoločného syna, ktorý odišiel spolu s matkou, nepovažuje žalovaný za nijako dôveryhodné; nie je nezávislé a ani objektívne. Naopak z trestného spisu, do ktorého žalovaný nahliadol v postavení podozrivého, žalovaný zistil, že žalobkyňa so synom viedli intenzívnu písomnú komunikáciu na tému, ako žalovanému vziať peniaze uschované v bankovej bezpečnostnej schránke. Žalobkyňa tvrdenia o akomkoľvek násilí zo strany žalovaného preukázať nevie a to z jediného dôvodu, že sa toto nestalo. Žalovaný odmieta tvrdenia žalobkyne o tom, že sa jej mal slovne vyhrážať, že ju sledoval, či kontroloval. Súhlasí však s tvrdením žalobkyne, že ju náhodne telefonicky kontaktoval v čase keď ešte chodil do práce, toto však vnímal ako prejav záujmu manžela o manželku; nemal ani len tušenie, že uvedené by žalobkyňi mohlo vadiť, o to viac, keď mu po jeho príchode z práce iniciatívne prejavovala fyzickú náklonnosť. Vlastníctvo strelných zbraní žalovaného bolo motivované jeho vtedajším kariérnym postavením a nie úmyslom ubližovať žalobkyňi; v tomto smere je vyjadrenie žalobkyne celkom evidentne pomýlené. K zbrani, ktorej vlastníkom je neznámy (vo vyjadrení žalobkyne označená ako nelegálna strelná zbraň) a ktorá bola z držby žalobkyne odovzdaná na políciu, žalovaný uvádza, že napriek vehementnému tvrdeniu žalobkyne, že ide o jeho vlastnú zbraň, bolo daktyloskopickou metódou a metódou analýzy DNA zistené, že zbraň nemožno spojiť so žalovaným. Trestné konanie bolo prerušené. Spájať zbraň so žalovaným, je zo strany žalobkyne manipuláciou a demagógiou. Žalovaný má diametrálne odlišné pamäťové stopy aj pokiaľ ide o návštevu psychiatra so synom E., ktorého vývoj vnímal žalovaný ako výrazne odlišný od vývoja jeho starších synov, čo odvodzuje od extrémne prehnanej starostlivosti matky o dieťa (učenie sa matky so synom aj na strednej škole, vyberanie oblečenia pre syna aj na strednej škole ráno zo skrine, odmietanie vedenia dieťa v smere čo i len zohriatia si obedu, krájanie mu stravy aj v adolescentom veku, odmietanie vedenia k samostatnosti primeranej jeho veku, vedenia v smere trávenia voľného času s rovesníkmi a nie len s rodičmi). Inak sa stala aj udalosť kedy mal žalovaný odhovárať žalobkyňu od vykonania štátnice u V. Ž., ktorá mala na neho podať disciplinárny návrh. Žalovaný si pamätá, že na vydesený telefonický hovor žalobkyne reagoval uistením, že ich priezvisko je frekventované a skúšajúca si žiadnu spojitosť nevytvorí. Žalovaný tvrdí, že tvrdenia žalobkyne uvedené v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia sú účelové, keď sa žalobkyňa pred podaním návrhu od žalovaného márne snažila vylákať neprímeraný majetkový prospech. Komunikácia medzi žalobkyňou, resp. jej právnym zástupcom a žalovaným na túto tému zašla pred podaním návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia dokonca tak ďaleko, že strana komunikujúca za žalobkyňu žalovanému uviedla, že s trestnou vecou sa „vždy dá niečo urobiť.“ Žalovaný na ponuku právneho zástupcu žalobkyne nereflektoval a v nasledujúcich týždňoch obdržal neodkladné opatrenie. Žalovaný má za to, že púhe verbálne tvrdenia žalobkyne sledujúcej majetkový prospech, nemôžu byť dostatočné na vyváženie ujmy, ktorá je spôsobovaná žalovanému. Žalobkyňi sa nepodarilo vyprodukovať žiadne hodnoverné dôkazy na preukázanie ohrozenia alebo rizika ohrozenia svojej integrity a to v akejkoľvek jej časti. Jej slovné vyjadrenia nemôžu postačovať na nariadenie neodkladného opatrenia, ktoré je svojou povahou rozhodnutím vo veci samej, voči ktorému sa nemôže brániť v riadnom súdnom konaní ovládanom právnymi princípmi dokazovania a ktoré zásadne narúša jeho právne postavenie. Žalovaný má za to, že návrh žalobkyne na nariadenie neodkladného opatrenia nebol a nie je podaný dôvodne a navrhuje, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zmenil tak, že návrh žalobkyne zamietne.

11. Odvolací súd opätovne konal, preskúmal vec, súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keď pre nariadenie pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku neboli splnené zákonné podmienky (nebolo potrebné doplniť respektíve zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné, a uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne a právne správne potvrdil (387 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku).

12. Odvolací súd zdôrazňuje, že podľa ust. § 329 ods. 2 CSP je pre neodkladné opatrenie rozhodujúci stav v čase vydania uznesenia súdu prvej inštancie. Tento stav je záväzný aj pre odvolací súd, keď rozhoduje o odvolaní voči uzneseniu súdu prvej inštancie o neodkladnom opatrení. Teda odvolací súd nemôže pri posudzovaní rozhodnutia súdu prvej inštancie o neodkladnom opatrení vychádzať a posudzovať veci, ktoré sa udiali až po vydaní uznesenia súdom prvej inštancie. Odvolací súd odkazuje v tomto smere aj na komentár Števíček, M., Fícová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol, Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H. Beck, 2016, 1119 s., kde je uvedený: "Civilný sporový poriadok ustanovuje v rámci inštitútu neodkladného opatrenia osobitné procesné pravidlo, podľa ktorého je pre rozhodnutie relevantný stav v čase vydania uznesenia súdu prvej inštancie. Z hľadiska rozhodnutia o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia to možno odvodiť aj z primeranej aplikácie § 217 ods. 1 CSP v nadväznosti na § 234 ods. 2 CSP. Súd prvej inštancie je teda viazaný skutkovým a právnym stavom v čase vydania svojho rozhodnutia, pričom musí zohľadniť aj zmeny, ku ktorým došlo od podania návrhu. Dôvodne podaný návrh preto môže zamietnuť pre dodatočnú absenciu zákonných dôvodov na nariadenie neodkladného opatrenia v čase vydania uznesenia, a naopak. Osobitný význam má § 329 ods. 2 CSP pre odvolacie konanie. Pri preskúmaní vecnej správnosti odvolaním napadnutého rozhodnutia o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia je aj pre odvolací súd relevantný stav v čase vydania uznesenia súdu prvej inštancie. To neznamená, že nemôže zopakovať alebo doplniť dokazovanie v zmysle § 384 CSP. Vylúčené je však to, aby svoje rozhodnutie založil na skutočnostiach, ktoré nastali až po vydaní napadnutého uznesenia. Na tieto skutočnosti odvolací súd neprihliada. Osoba, proti ktorej neodkladné opatrenie smeruje, sa môže v prípade zmeny rozhodujúcich skutočností po nariadení neodkladného opatrenia domáhať jeho zrušenia v zmysle § 334 CSP.

13. Odvolací súd posúdením návrhu, odvolania a následných vyjadrení žalobkyne a žalovaného, a viazaný pri posudzovaní odvolania a správnosti uznesenia súdu prvej inštancie stavom v čase vydania uznesenia súdom prvej inštancie dospel opätovne k záveru, že je dôvodné potvrdiť uznesenie súdu prvej inštancie. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie, ide o odôvodnenie, ktoré zrozumiteľne vysvetľuje úvahy súdu, ktoré ho viedli k nariadeniu neodkladného opatrenia. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti rozhodnutia a vysporiadanie sa s argumentáciou v odvolaní dopĺňa nasledovne. Žalovaný sa v odvolaní bráni tým, že popiera tvrdenia žalobkyne, uvádza že sú vymyslené, že sa nedopúšťal žiadneho domáceho násillia voči nej a synovi. Ďalšou odvolacou námietkou je, že tu neboli splnené podmienky na nariadenie neodkladného opatrenia z dôvodu, že tu absentuje bezodkladnosť potreby upraviť právne vzťahy medzi účastníkmi, čo odôvodňuje tým, že žalobkyňa dobrovoľne opustila nehnuteľnosť a už dlhšiu dobu pred podaním návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia v nehnuteľnosti nebýva. Odvolací súd odvolacie námietky vyhodnotil v celom rozsahu ako nedôvodné. Obrana, že tu nebola daná neodkladnosť žiadanej úpravy nemôže v žiadnom prípade obstáť. V prípade domáceho násillia je všeobecne známe, že pre obeť domáceho násillia je veľmi ťažké prijať rozhodnutie sa od násillníka odsťahovať, takéto rozhodnutie môže prísť aj po niekoľkých rokoch, častým javom je aj opakovaný návrat obeť do domácnosti k násillníkovi. Ide o veľmi zložitú životnú situáciu, a nemožno obeť vyčítať, keď sa už rozhodne vec riešiť, že tak neučinila skôr, prípadne vyhodnotiť, ak odchod z domácnosti vykonala premyslene, v čase keď násillník sa nenachádzal v domácnosti, že dobrovoľne opustila obydlie. To, že odchod žalobkyne z nehnuteľnosti, v ktorej bývala aj so synom, a ktorej je vlastníčka, bola vykonaná v čase neprítomnosti žalovaného, teda nedošlo pri odchode k nejakému bezprostrednému konfliktu, neznamená, že išlo o dobrovoľné opustenie nehnuteľnosti, a že žalobkyňa už naďalej v nehnuteľnosti nechce bývať, keď si našla nové bývanie, kde pred podaním návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia bývala pár mesiacov. Odvolací súd má za to, že je zrejmé, už len tým, že žalobkyňa podala trestné oznámenie a podala aj predmetný návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, že dospela k rozhodnutiu riešiť svoju dlhodobú nepriaznivú situáciu v rodine spôsobovanú násillným správaním žalovaného voči nej a synovi. To, že si dočasne našla útočisko v azylovom dome, neskôr v prenájme, nemožno hodnotiť ako tvrdí žalovaný, že žalobkyňa má

kde bývať, nehnuteľnosť opustila dobrovoľne, a že treba prihliadnuť k tomu, že v nehnuteľnosti naďalej býva žalovaný. Nemožno ani hodnotiť vec v tom zmysle, že tým, že žalobkyňa sa odsťahovala, v podstate už nedochádza k násiliu, preto tu nie je už dôvod na neodkladnú úpravu. Všetky vyššie uvedené okolnosti boli len nevyhnutným dočasným riešením, kým súd nerozhodne tak, aby rozhodnutie rešpektovalo spravodlivé a zákonné usporiadanie vzťahov. V danom prípade zodpovedá zákonnému usporiadaniu práve obmedziť násilníka v jeho užívacom práve k nehnuteľnosti, ku ktorej navyše má výlučné vlastnícke právo práve žalobkyňa. Žalovaný obýva nehnuteľnosť z titulu vecného bremena. Aj z dikcie ust. § 325 ods. 2 písm. f) vyplýva, že obmedziť sa má osoba, ktorá svojim konaním ohrozuje integritu telesnú, či duševnú, osoby, ktorá v byte, dome býva. Ako je už vyššie uvedené dočasné opustenie obydla, nemožno hodnotiť tak, že osoba už nebýva v byte, či dome, v ktorom pred útokom od násilníka bývala. V danom prípade je zrejmé, že žalobkyňa sa domáha vylúčenia žalovaného z užívania nehnuteľnosti, v ktorej býva žalobkyňa, a ktorej je navyše výlučnou vlastníčkou. Odvolací súd má aj za to, že nie je možné dospieť k záveru, že tvrdenia žalobkyne uvedené v návrhu a v následných vyjadreniach, by boli vymyslené. Ide o veľmi podrobný opis množstva rôznych situácií a konaní žalovaného, ktoré odôvodňujú prijať záver, že išlo o konania vykazujúce známky psychického a fyzického násillia. Je nepredstaviteľné, že by si až takéto rôzne množstvo situácií žalobkyňa úplne vymyslela. Žalobkyňa podala aj trestné oznámenie, čo taktiež možno hodnotiť ako jeden z dôkazných prostriedkov preukazujúci dôvodnosť poskytnutia žiadanej ochrany danou neodkladnou úpravou. Taktiež je tu výpoveď syna strán sporu, potvrdzujúca tvrdenia žalobkyne. Je predložená aj lekárska správa žalobkyne zo dňa 23.09.2022 vystavená psychiatrom, z ktorej vyplýva diagnóza Y..X Q. O. - U. Q. V.Í. A.. Vyplýva, že sa žalobkyňa išla k psychiatrovi poradiť a bola jej poskytnutá verbálna krízová intervencia, poučenie a podpora. Čo sa týka predložených nahrávok, na tieto odvolací súd neprihliadal, nie je zrejmé ako vznikli, či ide o oprávnený dôkazný prostriedok. Avšak dodáva odvolací súd, že osvedčenie násillného správania žalovaného tu je preukázaná i bez týchto neskôr doložených nahrávok. Ako uviedol aj súd prvej inštancie dokázať domáce násillie nie je jednoduché. Na účel daného rozhodnutia súdu, má aj odvolací súd za to, že opísané tvrdenia žalobkyne v návrhu, predložená lekárska správa, opísané prežívanie syna strán sporu, sú dostatočné na prijatie záveru o tom, že je nárok, ktorému sa poskytuje ochrana osvedčený. Odvolací súd hodnotí ako správny postup súdu prvej inštancie aj pokiaľ ide o vyhodnotenie daného rozhodnutia ako neodkladného opatrenia, ktorým sa dosiahla trvalá úprava pomerov medzi stranami sporu. Odvolací súd poukazuje podporne v tomto smere aj na ust. § 146 ods. 2 OZ, podľa ktorého ak sa z dôvodu fyzického alebo psychického násillia alebo hrozby takého násillia vo vzťahu k manželovi alebo k blízkej osobe, ktorá býva v spoločnom dome alebo byte, stalo ďalšie spolužitie neznesiteľným, môže súd na návrh jedného z manželov obmedziť užívacie právo druhého manžela k domu alebo bytu patriacemu do bezpodielového spoluvlastníctva, prípadne ho z jeho užívania úplne vylúčiť. Dané neodkladné opatrenie v podstate obmedzilo užívacie právo manžela, z dôvodu fyzického a psychického násillia voči manželke, k domu, ktorý manželka užíva z dôvodu vlastníckeho práva a manžel z dôvodu vecného bremena. Teda došlo k obmedzeniu výkonu jeho užívacieho práva z vecného bremena, čo v podstate analogicky naplnilo vyššie uvedené ustanovenie § 146 ods. 2 OZ. Správne došlo aj k poučeniu žalovaného, že môže podať voči žalobkyňi žalobu, ktorou sa bude domáhať nároku na navrátenia do pôvodného stavu, alebo nárokov na náhradu škody a rovnako správne uviedol aj, že je možné žiadať zrušenie danej úpravy ak odpadnú dôvody, pre ktoré bolo nariadené.

14. Odvolací súd vychádzajúc zo stavu v čase vydania rozhodnutia súdu prvej inštancie má za to, že argument žalovaného v odvolaní, že neboli od počiatku splnené dôvody na nariadenie neodkladného opatrenia, keď žalobkyňa tri mesiace pred podaním návrhu nebývala v nehnuteľnosti, ktorý argument zopakoval aj vo vyjadrení zo dňa 05.06.2024, je nedôvodný. Odvolací súd nedôvodnosť tohto argumentu vysvetľuje vyššie v odôvodnení. Pri posúdení tohto argumentu odvolací súd nemôže prihliadať na tvrdenie žalovaného, že žalobkyňa v danej nehnuteľnosti nebýva doposiaľ. Odvolací súd hodnotil tento argument ku stavu, ktorý tu bol v čase vydania rozhodnutia súdom prvej inštancie. Ako je tiež už vyššie vysvetlené, odvolací súd nemôže pri posúdení odvolania vychádzať z tvrdení žalovaného uvedených v jeho vyjadrení zo dňa 05.06.2024, ktoré predstavujú a popisujú zmenu stavu, či skutočnosti, ktoré nastali po vydaní uznesenia súdom prvej inštancie. Ak má žalovaný za to, že došlo ku zmene rozhodujúcich skutočností po nariadení neodkladného opatrenia, respektíve, že odpadli dôvody, pre ktoré bolo nariadené, tak možným právnym prostriedkom jeho obrany a ochrany práv je podanie návrhu na zrušenie nariadeného neodkladného opatrenia. Takýto návrh je však samostatným konaním, ktoré začína na súde prvej inštancie a nemôže byť podaný v rámci odvolacieho konania.

15. Vychádzajúc z vyššie uvedeného dospel odvolací súd k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne a právne správne, a preto odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v zmysle ust. § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku potvrdil.

16. O náhrade trov odvolacieho a dovolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 453 ods. 3, § 396 ods. 1, v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. Odvolací súd o trovách konania ako odvolacieho tak i dovolacieho rozhodoval podľa konečného úspechu vo veci. Nakoľko odvolací súd odvolaniu žalovaného nevyhovел a napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil, mala žalobkyňa v konaní plný úspech a vznikol jej nárok na náhradu trov konania a to ako odvolacieho tak i dovolacieho, voči žalovanému v rozsahu 100 %. Ako je vyššie uvedené, úspech sa posudzuje s ohľadom na celkový výsledok konania.

17. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011, § 393 ods. 2 Civilného sporového poriadku).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 CSP).

(1) Dovolanie podľa § 421 odsek 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).